

Proletari din toate țările, uniți-vă!

FLACARA

Nr. 36 (328) — 9 septembrie 1961

Biblioteca Centrală
Regiunii a
Hunedoara-Deva

SUB SEMNUL

VIZITA DELEGAȚIEI I

La sosire, în gara de vest din Budapesta.

Tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej, în mijlocul unui grup de muncitori de la combinatul metalurgic din Sztálinváros.

Printre muncitorii de la fabrica de utilaje de telecomunicații „Nikos Beloiannis” din Budapesta.

PRIETENIEI

ARTID ȘI GUVERNAMENTALE A R.P. ROMÎNE ÎN R.P. UNGARĂ

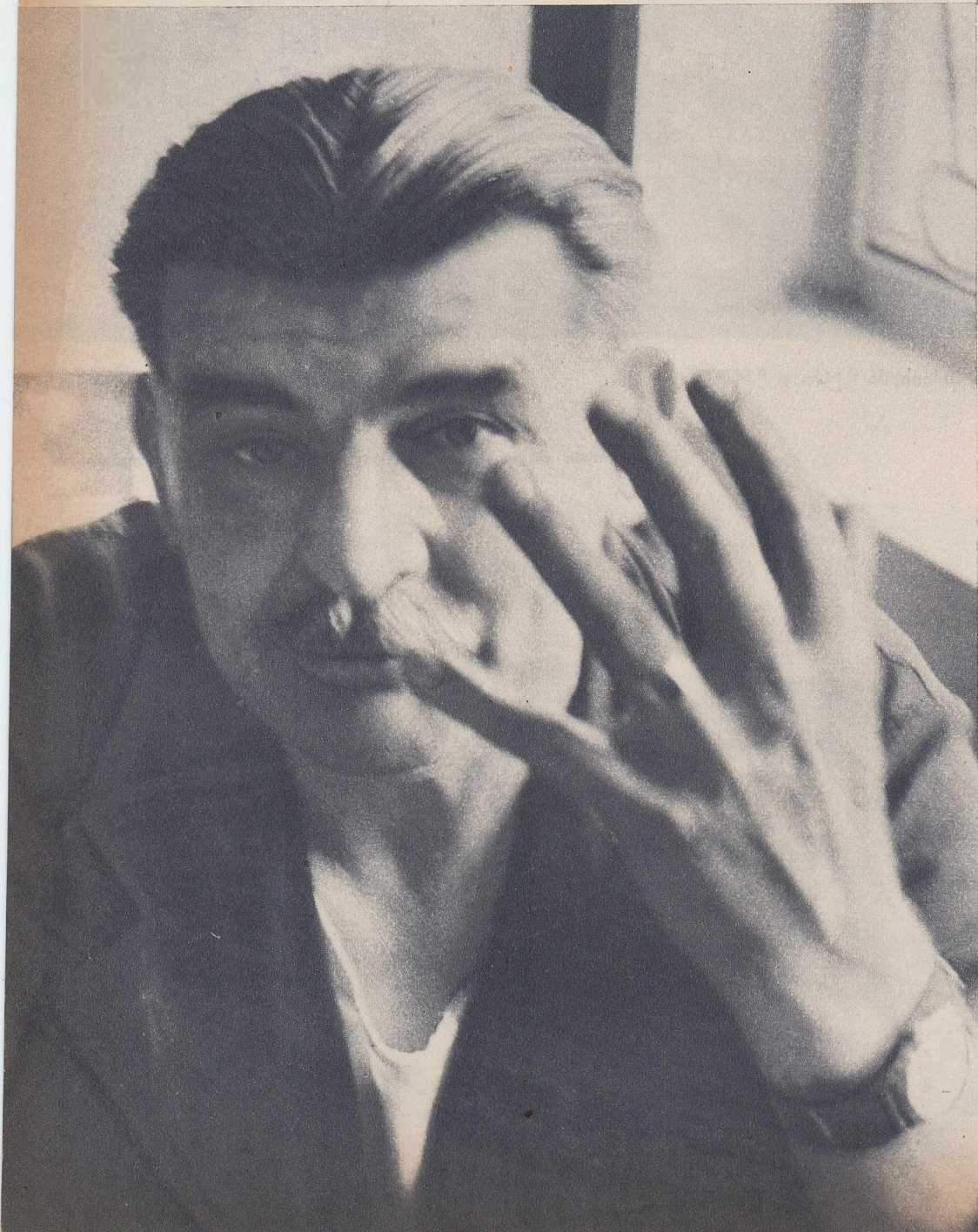

În timpul convorbirilor dintre delegațiile P.M.R. și P.M.S.U.

La marele miting de la Budapesta al prieteniei ungaro-romîne.

Reportajul Unor emoții

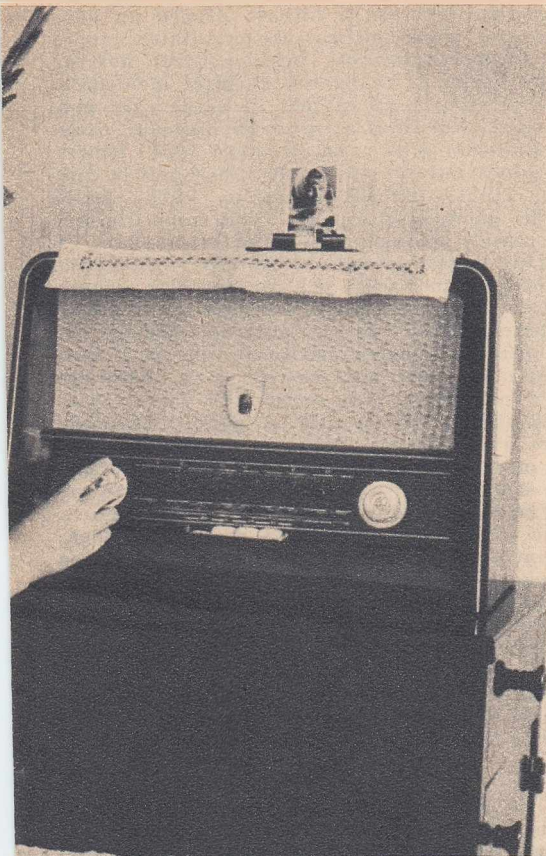
Constatatarea e firească, fără pretenție de originalitate: o dată cu schimbarea peisajului patriei noastre, cu înnoirea și îmbogățirea lui, se transformă și se intensifică și peisajul sufletesc al omului. Adaosul de varietate — meșterit de mâini iscusite și harnice — concretizat în atâtea masive uzine și fabrici, centrale electrice, în zvelta înălțare a numeroaselor blocuri, are drept corespondent un considerabil spor afectiv. Între elementele exterioare, de cadru, și vibrația interioară a omului se realizează astfel, în zilele noastre, o tonică interferență.

Astăzi și emoția și-a întins simțitor sfera. Omul zilelor noastre trăiește emoțional evenimente care mai înainte îl lăseau indiferent. Acest om simte emoția nu numai la urmărirea unui spectacol de teatru sau muzical, nu numai parcurgând o carte bună, vizionând un film ori contemplând un tablou, ci el încearcă o stare de suflet deosebită și la vederea, de pildă, a unui nou tip de tractor, a unui agregat tehnic modern și bine pus la punct. În acest sens, fabrica și uzina sînt generatoare de multiple emoții. Prilejurile sînt nenumărate: o etapă de întrecere socialistă cîștigată, o depășire de plan, lichidarea unor rebuturi, o economie realizată, punerea în practică a unei inovații etc. etc.

Primul succes în producție obținut de un constructor al socialismului e întovărășit de un complex de sentimente printre care emoția își are întietatea. Evocînd primul său succes în muncă, maistrul Sipoș Gheorghe, de exemplu, de la uzinele „Steagul roșu” din Brașov s-a îmbujorat feciorelnic la față.

— Uite, am 48 de ani — a început el convorbirea. Lucrez la „Steagul roșu” de 20 de ani. Pentru munca depusă și pentru rezultatul străduințelor mele am fost cînstit cu înaltul titlu de laureat al Premiului de Stat. De bună seamă că această premiere

Maistrul Gheorghe Sipoș enumerînd
cîteva din realizările sale care i-au
prilejuit emoții.

mi-a adus multă bucurie. Dar dacă mă gândesc la primul meu succes în fabrica unde lucrez, atunci mă poartă gândul la altceva. Consider ca un prim succes în munca mea executarea unor utilaje petrolifere. Lucram atunci la strung, și eu cu alți tovarăși am realizat, după desene, primele sape de sondă produse în țara noastră. Nu a fost de loc ușor. Când lucrarea noastră a fost găsită bună și când am aflat de reușita ei funcționare, vă închipuiți că nu mică mi-a fost bucuria.

Și bucuria simțită atunci revine în ochii maestrului, luminându-le cărbunele. Nu e zgîrcit la vorbă maestrul Sipoș Gheorghe. Vorbește îndeosebi despre tineret, se interesează mult de educația lui.

— Am la mine, în secția șasie, 22 de tineri. Lucrez în așa fel cu ei, ca fiecare să devină un bun muncitor. Și ar fi păcat să fie altfel. Eu am apucat și alte timpuri în fabrică. Munceam toată ziua, iar unii dintre noi stăteau noaptea la carceră. Pe timpul lui Antonescu, pentru intimidarea muncitorilor, mitralierele ne priveau amenințător de pe acoperișul fabricii. Mizeria era haina noastră cea de toate zilele. Pe vremea burgheziei nu ne puteam bucura de munca noastră...

Lumînile din ochii maestrului se sting; o undă de tristețe le ia locul. Dar numai pentru câteva clipe. Voioșia și bonoma voluntate revin.

— Da... Așa era pe atunci. Acum muncim bucușori... Pentru noi muncim. De aceea vreau ca tineretul să fie la înălțimea timpului pe care-l trăim... Și pentru că am vorbit de ceea ce consider primul meu succes în muncă, doresc să mai spun ceva: mă stăpînește aceeași bucurie la fiecare realizare, la fiecare succes... Și nu numai pentru ceea ce izbutesc eu; mă bucur, în egală măsură, de succesul fiecărui muncitor din secția de care răspund.

★

Deși are numai 22 de ani, miezuitoarea Elena Minca nu-i lipsită de amintiri. Dimpotrivă, întrebarea noastră referitoare la primul ei succes în muncă a pus-o în mare încurcătură. Intrarea ei, acum 5 ani, la „Steagul roșu” i-a prilejuit multe evenimente și, fără îndoială, multe emoții.

— Drept să vă spun, nu mi-e prea ușor să răspund... Vedeți, fabrica, viața ei și a mea se împletesc foarte strîns. Când am venit la „Steagul roșu” eram tare tînără și neștiutoare. Am fost angajată ca muncitoare necalificată. La început lucram încet, dădeam rebuturi... Am avut momente de neîncredere în priceperea mea. Apoi, cu ajutorul conducerii secției și al organizației de partid, am urmat cursurile unei școli de calificare. Când m-am reîntors, eram cu totul schimbată. Rebuturile au dispărut. Acum depășesc zilnic norma. Sînt fruntașă în producție. Mai mult: mă străduiesc să obțin titlul de cea mai bună miezuitoare pe uzină. Urmez și o școală de ridicare a calificării. Între timp am devenit membră de partid. Acum fac parte și din comitetul de partid al uzinei. Iată cîteva aspecte, ca să zic așa, pe linie profesională și politică. Dar mai e și altceva: pe linie... particulară. Uzina mi-a dăruit și un... soț. Spun că mi l-a dăruit uzina pentru că lucrează tot aici. Și tot uzina mi-a dăruit un apartament încăpător într-un bloc nou. În toamnă îmi voi aranja apartamentul cu mobilă pe care am și comandat-o. Vedeți, dar, că liniile de care vorbeam se întretaie... Cît despre primul succes...

Urmează o pauză.

— Știți ce?...—revine deodată Elena Minca. Cum mi-e greu să mă fixeze asupra primului meu succes în muncă, aș prefera să las faptele să vorbească. Să vorbească despre un altul...

1952, terminînd școala, am fost angajat aici, în uzină. Momentul intrării mele în școala metalurgică echivalează cu primul meu succes. El, acest moment, mi-a deschis calea pentru a intra în rîndurile muncitorilor. Viața pe care o trăiesc în uzină îmi dă multe satisfacții. Dar cea mai mare mulțumire o am atunci cînd stîrlesc rebuturile. Sînt un dușman înverșunat al lor. Țin minte că în 1959 am fost repartizat pentru a lucra la caseta simplă, reperul 88-89. Lucrul la această casetă nu era de loc ușor: rebutul se ridica la 35%. După multă chibzuință și în urma consultărilor pe care le-am avut cu tehnologul de linie, am reușit să scad rebutul sub cifra admisă. Pe toate căile și cu toată vigoarea celor 27 de ani ai mei, lupt împotriva acestui oaspete nedorit în munca noastră, rebutul, pe oriunde s-ar găsi el.

★

Nistor Badea, călitor la secția tratament termic, e un tînăr serios. Are 22 de ani, dar parcă ține să fie considerat mai matur. Înalt, zvelt, își cenzurează lucid entuziasmul ce-l animă. Vorbește calm, cu pauze meditative între propoziții și fraze. Nu e aci vorba de arborarea silită a unei poze. Nu. Tînărul e pătruns de răspunderile pe care le are, de îndatoririle sale. E fruntaș în producție, e secretarul organizației U. T. M. pe secție, e șef de tură și elev în clasa a X-a la liceul seral. Dar la întrebarea pusă de noi, Nistor Badea își arată nestingherit elanul tinereții sale. Încălzit, cuvintele-i sînt acum mai

Și anume, despre primul meu succes în muncă pe care aș vrea să-l obțin în viitor. Într-un viitor pe care-l doresc cît mai apropiat.

★

În schimb, turnătorul Serafim Muscalu răspunde prompt, fără ezitări:

— Aveam 14 ani cînd am intrat în școala profesională metalurgică din orașul Bacău. Era în 1948. Clasa de turnătorie pe care o urmam s-a mutat apoi la școala metalurgică de pe lîngă uzina „Steagul roșu”. În august

De pe Tîmpa, în fața turnătorului Serafim Muscalu se desfășoară întreaga privilegiată a Brașovului. Prilej de multe amintiri... „Era în luna august, atunci în 1952, cînd am intrat la „Steagul roșu”...

precipitate, lăsînd să se întrevadă distinct emoția evocării:

— Primul meu succes în muncă, prima bucurie coincid cu prima mea zi de producție la „Steagul roșu”. Absolvise școala profesională de pe lîngă uzină. Pe ziua de 3 august 1956 trebuia să mă prezint la locul de muncă. Țin minte ca acum. Noaptea mi-am petrecut-o

mai mult uitându-mă la ceas. Lucrul începea la ora 7; dar de la 5,30 am început să dau tîrcoale secției. La ora potrivită am intrat în atelier. Tovarășii mi-au strîns mîna, felicitîndu-mă și urîndu-mi spor la treabă. Maistrul m-a condus la instalația de călire unde eram repartizat. Am început lucrul. Inima mi se zbătea ca o păsăruică. Nu de teamă. Eram totuși neliniștit de reușita primei căliri. Doar acum răspundeam direct de calitatea piesei! Prima călire mi-a reușit. M-am bucurat, nespun m-am bucurat... Mă simțeam un muncitor adevărat. Nici n-am băgat de seamă cînd a sosit ora de încheiere

a lucrului. Așa de repede a trecut prima mea zi de muncă... Repede ca o primă întîlnire de dragoste pe Tîmpa Brașovului nostru..

★

Multe dintre caracteristicile vieții noastre noi s-au concentrat în viața inginerului Ioan Aroneasa. Și-a început munca la „Steagul roșu” ca ucenic. Se califică apoi ca frezor. Urmează cursurile unei școli speciale, în urma căreia devine tehnolog-normator. După ce activează cîtva timp în această specialitate, uzina îl trimite la Politehnică. Se reîntoarce la „Steagul roșu” în 1954, de astă dată

ca inginer. Astăzi, la vîrsta de 37 de ani, este șeful unei secții-cheie, secția de sculărie. — Mai întîi am să vorbesc despre un succes, să-i spun indirect, în activitatea mea — își începe relatarea interlocutorul nostru. Este vorba de realizarea dorinței mele de a mă reîntoarce ca inginer în uzina care m-a crescut. Am ținut să revin în mijlocul tovarășilor mei de la uzina „Steagul roșu” pentru că lor le datorez gradul de cunoștințe la care am ajuns, urcușul drumului vieții mele. Simt mereu ajutorul lor. Iată unul din numeroasele exemple. În 1959 funcționam ca șef al secției modele și matrițe. Din cauza prezenței unor fulgi și a materialelor neomogene, s-a spart o matriță necesară executării arborelui cotit de la autocamioane. Acest accident stingherea simțitor producția. Pentru realizarea unei noi matrițe s-au mobilizat toți muncitorii din secție. Au lucrat toate schimburile cîteva zile și nopți împreună. Am avut atunci încă un prilej să văd și mai clar priceperea și marea capacitate de devotament ale muncitorilor, pentru realizarea sarcinilor vremurilor noastre noi... Am avut unele succese în activitatea mea, printre care și unele inovații. Dar realizarea de loc ușoară a acelei matrițe, obținută laolaltă cu întreg colectivul secției, o apreciez ca primul meu succes în muncă. La capătul eforturilor depuse atunci țin să mărturisesc că nu m-am simțit de loc istovit. Ca șef al unui astfel de colectiv, mă simțeam, dimpotrivă, înaripat. Momentele de intensă emoție pe care le-am trăit atunci nu se pot uita.

★

La „Steagul roșu”, ca în toate uzinele și fabricile noastre, ca pe toate șantierele patriei, ca pe întinsele și unitele pămînturi ale gospodăriilor colective, ca în tot locul unde se făurește însuflețit viața noastră nouă, emoția e prezentă. Și e firesc să fie așa, deoarece oamenii noi ai zilelor noastre sînt angrenați din tot sufletul în munca lor. Și aceasta pentru că scopul urmărit le încălzește, le aprinde inimile. Construirea socialismului are acest dar.

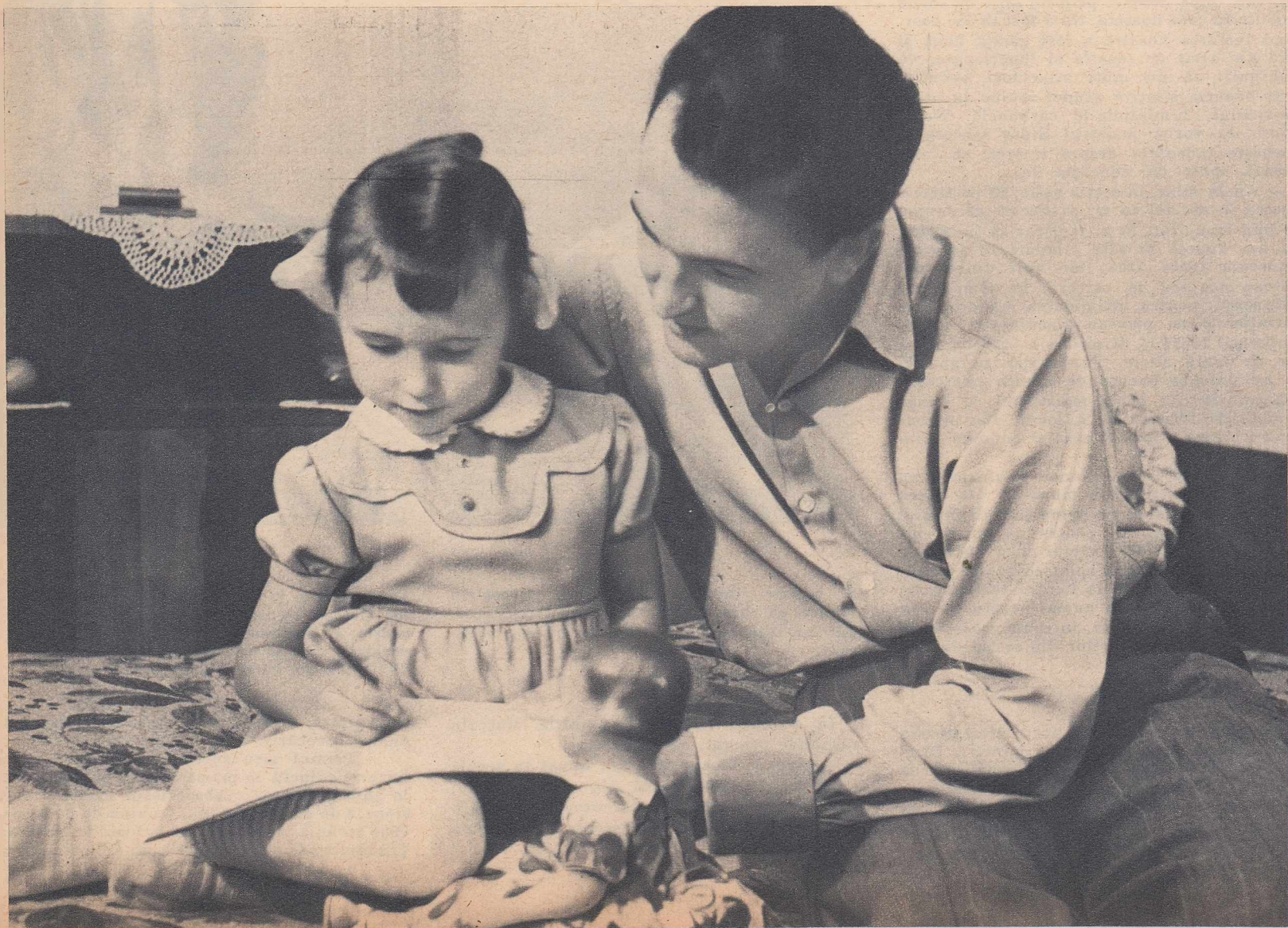
Traian STOICA

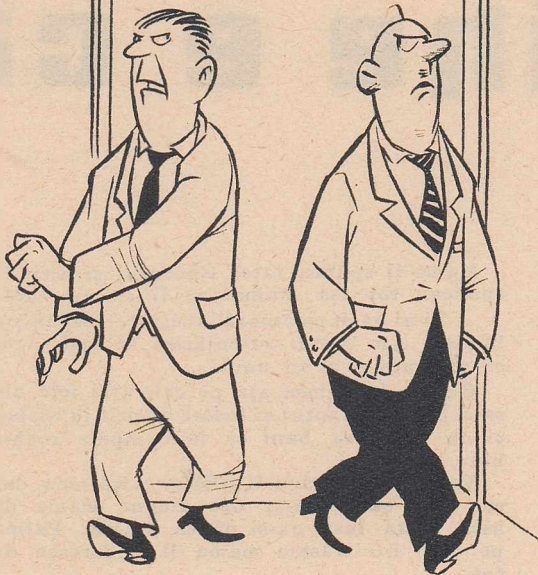
Fotografii de Eugen IAROVICI

Călitorul Nistor Badea, controlînd duritatea unei piese.

Și acesta e un prilej de bucurie. Ingerul Ioan Aroneasa e pe deplin satisfăcut de primul succes... în producție al fetței lui.

ÎNTR-UN HOL...

de Nicuță TĂNASE
Ilustrații de Rik AUERBACH

Pot spune cu toată siguranța că de multă, chiar de foarte multă vreme n-am mai văzut niște oameni așa de posomorîți. Posomorîți și nervoși. Nu stau locului o clipă. Se plimbă de la un capăt la celălalt al acestui hol și nu-și găsesc de loc astîmpăr. Am căutat cu insistență un zîmbet pe chipul lor. N-am găsit. Alaltăieri, ieri și chiar azi de dimineață oamenii ăștia arătau altfel. Ce s-a întîmplat cu ei? Ce necazuri au?

Dar, stați! Aici se petrece ceva și mai interesant. Din acest hol dispăre din cînd în cînd cite un grup. Intră undeva într-o sală. Acolo, cu acești oameni se întîmplă ceva deosebit. O schimbare totală. Cînd revin, sînt așa cum îi cunosc eu: veseli, bine dispuși, cu priviri prietenoase și parcă expresia feței lor transmite regretul că au pierdut timp în acest hol.

Ce se petrece aici? Încerc să intru în vorbă cu un posomorît. Greu. Totuși îl fac să vorbească.

— Eu sînt paznic de noapte... Locuiesc pe strada Precupeșii Vechi. Dimineața vin acasă cu gîndul să mă odihnesc. Cînd pun capul jos, aud bătăi în ușă. Mă scol. Deschid și în prag văd o femeie ori un copil cu o sticlă în mînă. „Vă rog un kg de borș“. Somnoros îi răspund: „Eu nu vînd borș“. Pleacă, mă trîntesc iar pe pat. Dorm o oră ori o jumătate de oră și iar aud bătăi în ușă. Iar vine cineva după borș. Îi spun și acestuia că nu vînd borș și iar încerc să mă culc. Nu pot. Ciocănituri în ușă. Un copil cu o pereche de pantofi în mînă: „V-a rugat

tata să puneți niște flecuri la pantofii ăștia, dar repede“. Îi spun copilului că neam de neamul meu nu s-a ocupat cu cizmăria și nici eu... Și uite așa se întîmplă mai în fiecare zi.

— Și? Care-i explicația?

— În curte cu mine locuiesc și o femeie care vinde borș, și un cizmar. N-au firmă la ușă. Așa că...

— Și? Aici cu ce ocazie?

— M-am certat cu ei. Îmi fac șicane și i-am chemat în fața comisiei de împăciuire.

Deci aici este comisia de împăciuire a raionului 1 Mai.

A mai ieșit un grup din sală. Cu cîteva minute înainte și ei se uitau urît unul la altul. Acum? Unul dintre ei și-a scos port-țigaretul și îl întinde către „rivalii“ lui. Aceștia se pregăteau și ei să scoată țigări din propriile buzunare, dar au renunțat. Iau din port-țigaretul ce li se oferă cu amabilitate. Bineînțeles, aruncă înainte o privire printre gene celui care i-a invitat.

Îi întreb:

— Cum a fost? V-ați împăcat?

— Nu se vede? Puteam ajunge și la tribunal. Cheltuieli cu avocați, timp pierdut...

— Și cum ați ajuns la concluzia că e mai bine să vă împăcați?

Se uită unul la altul. Parcă nu știu ce să-mi răspundă. Pînă la urmă...

— Păi, ni s-a făcut o prelucrare despre... ambiție...

— Și?

— Și comisia ne-a luat la bani mărunți. Ne-a explicat pe îndelete unde trebuie și unde nu trebuie ambiție, ce putem face noi în timpul pe care l-am pierde prin tribunale. Ne-au povestit niște subiecte de cărți care merită să fie citite, niște spectacole care trebuie văzute... Și, zău, au dreptate...

Am intrat în sală. Asist la un „proces“. Un cetățean infierbîntat o ține morțiș:

— Nu, tovarășe președinte, nu mă împac. Vă rog să-mi dați procesul verbal, mergem la tribunal. Să facă dreptate tribunalul.

Președintele, liniștit, îl lasă să vorbească. Pe urmă:

— Și chiar nu vrei să te-mpaci?

— Nu. Am fost jignit.

Se adresează învinutului:

— Dumneata ce părere ai?

— Dacă vrea să mergem la tribunal, mergem în fața tribunalului, nu mi-e frică, aduc și zece martori dacă e nevoie.

— Dar ce, eu nu pot să aduc martori? Aduc mai mulți.

Comisia îi lasă puțin să se ciorovăiască, apoi tovarășul pre-

ședinte Vlad Ene (care de fapt nu este judecător, ci mecanic principal la Telefoane) recapitulează:

— Hai s-o luăm de la început. Care va să zică dumneata îl chemi în judecată pe dînsul pentru că a pus pămînt în spatele casei dumitale.

— Da, tovarășe președinte. A pus pămînt peste zidul din spatele casei mele și pămîntul ăsta a făcut ca peretele casei să prindă igrasie.

— Dumneata de ce n-ai dat pămîntul la o parte? — îl întreabă președintele pe inculpat.

— Dar ce, nu-l dădeam? Îl dădeam, dar nu mi-a plăcut tonul cu care mi-a spus. Ce, eu sînt la cheremul lui?

— Și pentru asta vreți să mergeți la tribunal?

Răspund amîndoi deodată:

— Da, mergem la tribunal.

— Sînteți în cîmpul muncii amîndoi?

— Bineînțeles.

— Și vă convine să pierdeți timpul cu procese? O să trebuiască să vă învoiți de la serviciu. Să învoiți și martorii. Să plătiți zilele de lucru pe care le pierd...

— Plătesc.

— Și eu plătesc.

— Bine, tovarăși, dacă nu vă împăcați, noi vă dăm procesul verbal să mergeți și la tribunal, treaba dv... Aveți niște lopeți acasă?

Cei doi parcă n-au auzit bine. Președintele mai întreabă o dată:

— Aveți niște lopeți acasă?

— Avem.

— Cît pămînt e acolo?

— Nu-i așa mult.

— Ce-ați zice dv...? Puteți să așteptați pînă se termină ședința? Mergem împreună, și-n zece-cincisprezece minute dăm pămîntul ăla la o parte...

Am ieșit în hol. Nu știu ce le-a mai spus tovarășul președinte Vlad Ene, dar știu că cei doi „inamici“ au ieșit din sală împăcați. Trec pe lîngă mine și, fără să vreau, trag cu urechea la ei:

— Parcă mi-e rușine că am ajuns pentru o nimica toată aici.

— Și de nu venim la comisia asta de împăciuire, pierdeam timpul și pe la tribunal.

Cred că s-au dus împreună la o bere. Erau încălziți.

...Și rînd pe rînd oamenii care în hol stau posomorîți ies din sală cu frunțile descrețite.

Am rămas în acest hol pînă cînd comisia de împăciuire și-a terminat lucrările. Am intrat și eu. Tovarășul președinte, văzîndu-mă, m-a întrebat:

— Și dumneata ai vreo neplăcere?

— Nu. Dacă vreți, să-mi răspundeți la cîteva întrebări. Sînt necesare aceste comisii de împăciuire?

— Foarte necesare... Sînt oameni cărora le sare țandăra de la te miri ce pricină. Infierbîntați, se dau în judecată. Pot pierde grozav de mult timp din producție ori din odihna lor prin săliile tribunalelor. Noi avem datoria de a analiza faptele și de a-i convinge pe acești infierbîntați să-și dea seama că nu-i bine ceea ce fac.

Tovarășii din această comisie mă pun la curent cu sarcina lor. Privirile îmi cad fără să vreau pe o bucată de hîrtie ce avea intrarea nr. 11496. Citesc în gînd: „Tovarășului președinte al Comitetului executiv al raionului 1 Mai-București.

La 26. IV. a.c. soția mea a susținut în fața comisiei de împăciuire reclamația sa, dosar nr. 677/1961. Vă rugăm să transmiteți tovarășilor deputați care fac parte din această comisie cele mai calde și tovarășești mulțumiri pentru spiritul educativ, pentru felul cum au condus debaterile. Acești magistrați prin înțelepciunea lor au făcut lumină, au împăcat lucrurile, scutind părțile de la pierdere de timp prin tribunale...“

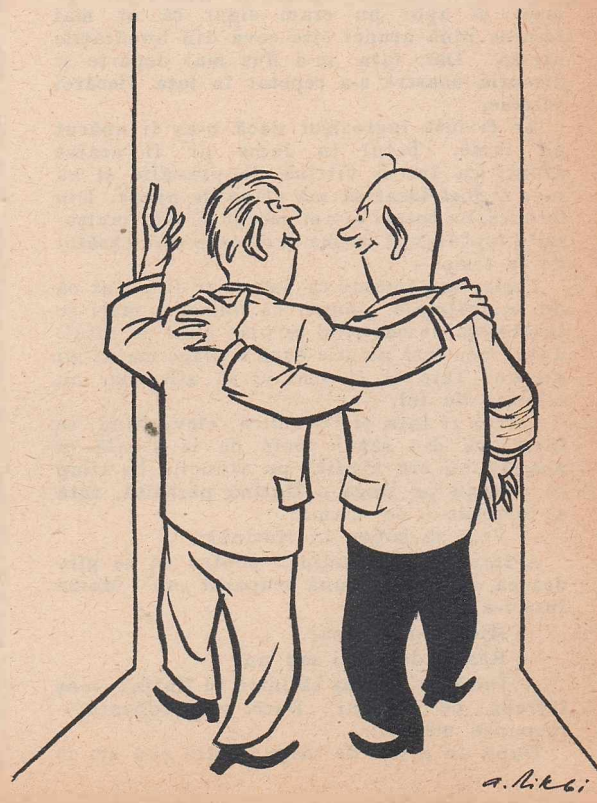
— Și chiar toate „necazurile“ le rezolvați aici?

— Ar fi bine! Sînt însă unii mai țifnoși. Vor cu tot dinadinsul să meargă la tribunal cu nimicuri.

Îmi arată niște dosare nerezolvate.

Nu mai pun nici o întrebare comisiei. Trec prin holul care mi-a dat subiectul acestui reportaj. Acum holul e la fel ca toate celelalte holuri.

Ce bine ar fi să fie așa mereu...

ce bine e că

Pur și simplu mă cuprinde groaza când mă gândesc că puteam să nu mă nasc. Atunci n-aș mai fi cunoscut gustul pînii calde cu brînză, nu m-aș fi jucat de-a capra cu băieții, n-aș mai fi privit cărțile cu poze... Dacă nu mă nașteam, aș fi fost lipsit de asemenea bucurii... O dată am înțeles limpede lucrul ăsta.

Intr-o zi tata m-a luat cu el în oraș. Acolo ne-am plimbat pe strada mare, unde toate prăvăliile au vitrine mari de tot, iar în vitrine vezi tot ce vrei. Într-o asemenea vitrină am văzut ceva, și cum a început să-mi lase gura apă am priceput că acest ceva se poate mânca. Taică-meu a băgat de seamă că înghit în sec și m-a tras de mină să nu mai privesc.

— E de mîncare? — l-am întrebat eu, pentru orice eventualitate.

— Este — mi-a răspuns el.

— Hai să mîncăm — am propus eu.

— Astea nu putem să le mîncăm noi — a zis tata.

— Dar alții pot?

— Pot.

— Atunci de ce să nu putem și noi? Eu, de pildă, pot — l-am încredințat eu pe tata.

— Și eu pot, dar nu ne lasă...

Am văzut că tata n-are chef de vorbă, totuși l-am întrebat:

— Cine nu ne lasă?

— O să afli cînd o să mai crești — mi-a răspuns.

N-aveam nici un gust să aștept atît de mult și apoi nu eram sigur că ar mai rămîne pînă atunci cîte ceva din bunătățile acelea. Dar tata m-a dus mai departe și discuția noastră s-a repetat în fața fiecărei vitrine.

Ar fi fost îngrozitor dacă n-aș fi apărut pe lume. Totul în lume ar fi arătat atunci ca într-o vitrină de prăvălie și eu n-aș fi fost lăsat să mă ating de nimic. Din fericire, eu totuși m-am născut și asta multumită faptului că mama și cu tata s-au căsătorit la timp.

Unde mai puneți că asta s-ar fi putut să nu se întîmple, pentru că oamenii mari se căsătoresc numai cînd se plac unul pe altul. Tatăl meu însă nu știa dacă îi place maică-mi sau nu. Tare ar fi vrut el să afle, dar nu izbutea de fel.

Intr-o zi tata și cu mama, elevi fiind, se întorceau din satul vecin, de la școală (a noastră nu era clădită pe atunci). În timp ce treceau pe lingă o fîntînă părăsită, tata a întrebat-o pe mama:

— Vrei să cobor în fîntînă?

A întrebat-o dinadins, pentru că se gîndea că ea o să-i spună neapărat „nu”. Mama însă i-a răspuns:

— Mie ce-mi pasă?

— Răspunde: vrei sau nu?

— Dacă eu aș vrea să intru în fîntînă, n-aș întreba pe nimeni. Dacă vrei, coboară — răspunse mama.

După un astfel de răspuns tata și-a zis că

mama nu-l place. Totuși a trebuit să coboare în fîntînă: altfel, ea ar fi putut să creadă că îi este frică. Coborînd pe treptele alunecoase, el tot trăgea nădejde că mama o să-l roage să iasă afară. Ea însă, nici gînd. Atunci el a început să dea cu piciorul în apă, ca mama să creadă că se înecă. Din asta însă n-a ieșit nimic. Dacă aș fi fost eu în locul tatei, aș fi strigat. Atunci ea s-ar fi speriat și ar fi venit fuga la fîntînă; dar tatei nu i-a trecut prin cap așa ceva. Între timp mama își scotea liniștită țepii din talpă, căci pe vremea aceea mergeau desculți la școală; numai iarna își puneau opinci. Tata a ieșit din fîntînă și a spus:

— Ei, ai văzut?

— Mare lucru — a răspuns mama. Dacă aș vrea, aș coborî și eu.

— Asta nu-i treabă de femeie! — îi întoarse vorba tata.

— Auzi! — spuse mama și intră în fîntînă.

Tata nădăjduia că mama o să cadă în apă și o să-l cheme în ajutor, dar pe urmă s-a speriat că n-o să poată s-o scoată și a început s-o roage:

— Hai, ieși de acolo! Ieși!

Și, ca mama să nu creadă cine știe ce, a adăugat:

— Ieși, că e timpul să mergem, și așa am multă treabă.

— Mi-e bine și aici — rîdea mama în fîntînă. Du-te, dacă ai treabă!

Tata se ducea noaptea la cimitir și se semna cu creta pe cruci, trecea linia la zece pași în fața acceleratului și cîte altele nu făcea, dar mama nu-l oprea niciodată și el a înțeles că nu-l place nici un pic. Atunci s-a hotărît să facă totul ca să-i placă. A început să citească cărți și să-i povestească cele citite. Cîtea tot timpul — și pe cîmp, și pe drum, și cînd paștea boii. Lumea îl vedea într-una cu cartea în mînă și cum nimeni nu știa de ce citește așa de mult, oamenii începuseră să-l birfească:

— N-o să iasă nimic din băiatul ăsta — spuneau unii.

— Flăcăiandrul ăsta o să-și piardă vîzual din pricina cărților și o să ajungă la sapă de lemn — preziceau alții.

— O să vină timpul că o să-și injunghie pîrînții și o să dea foc satului — ziceau alții și-i sfătuiau pe bunica și pe bunicul să-i tragă o mamă de bătaie ca să-i treacă pofta de citit.

Mama, ca și pînă atunci, nu-i spunea că-l place. Și întrucît lui taică-meu nu-i mai trecea nimic prin cap, într-o bună zi și-a dat cu ruj pe obraji și în felul ăsta a venit la mama, crezînd că așa o să-l placă mai mult. Mama era cît pe ce să moară de rîs.

— Ei, acu' ești numai bun de sperietoare în grădină — a spus ea.

Tata și-a șters rujul cu mîneca, s-a îmbufnat și, cu deznădejde în glas, a întrebat-o:

— Ei, ne căsătorim cînd om fi mai mari?

Mama i-a tras o palmă, strigînd: „Cum de nu ți-e rușine!” și a fugit. Taică-meu s-a convins definitiv că nu-l place, a părăsit satul și a plecat să argățească în Balcani. De acolo l-au luat la armată, iar bunică-mea a măritat-o pe mama în satul vecin. Mama, zice lumea, plîngea, nu voia să meargă în satul vecin, pentru că nu-i plăcea mirele, dar bunică-mea nu se lăsa.

— Îți place, cum asta să nu-ți placă? E bogat, are avere, cui nu-i place un astfel de om?

— Nu, nu-mi place, poate să fie el cel mai bogat din lume. Mie îmi place Gheorghii.

Mama îi spunea tatei Gheorghii și alții îi spuneau tot așa, numai eu îi ziceam tată.

— Ți-ai găsit pe cine să iubești! — răspundea bunica. Am destui zdrențaroși în casă, vrei să mai aduci și tu unul!...

Bunica le numea așa pe cele trei fete ale sale, pentru că soțul ei fusese omorît în război și ea nu avea bani să le cumpere rochii noi.

Va să zică mamei îi plăcea taică-meu, dar ea voia ca el să-și dea singur seama de asta. Tata însă nu-și dădea seama. Palma pe care i-o trăsese mama îl încurcase de tot.

Tata s-a dus la militarie cu un geamantan plin de cărți, dar după cîteva luni l-au aruncat la închisoare, pentru că el povestea cele citite tovarășilor săi. În timp ce tata stătea la închisoare, bărbatul maică-mi a fost îngropat într-o carieră de niște nisip care s-a surpat peste el și a murit. Mama s-a întors din satul străin, iar tata din închisoare, și numai atunci mama i-a spus:

— Tare tont ai mai fost, Gheorghii! Să nu pricepi tu că-mi placii!...

Unui tată nu i se spune niciodată tont, dar maică-mi tatăl meu nu-i e tată și de aceea el nu s-a supărat. Cînd tata a întrebat-o: „Vrei să ne căsătorim?”, mama nu i-a mai tras o palmă, ci i-a răspuns că se învoiește. Bunica nu era nici ea contra. Ea a spus:

— Săracul ia de nevastă o săracă din dragoste, iar bogatul o ia de slujnică. Însoară-te cu ea, Gheorghii, și ai grijă să fie întotdeauna veselă, că a plîns destul.

Mama, zice lumea, plînsese mult în satul străin. Rudele bărbatului ei îi scoteau ochii că mîncă mult. Cînd mama a rămas văduvă, n-au lăsat-o să vină la bunica un an întreg, puînd-o să muncească pentru pîinea pe care o mîncase.

Mama și tata au hotărît să se căsătorească, dar de data asta bunicul meu s-a împotrivit. La închisoare tata îi plăcuse Lizei, fata unui avocat. Ea avea o pușculiță plină cu aur. Liza făgăduise că, dacă tata se însoară cu ea, o să-l trimită la învățătură în străinătate, o să facă om din el. Bunicul îi zicea tatei:

— Însoară-te cu Liza, și cu asta basta! Alege: Liza sau cimitirul. Dacă te împotrivești, te omor.

Și ca să-l bage în sperieți pe tata, începu să-și încarce în fața lui arma de vînătoare.

Cînd mă gîndesc la asta, pur și simplu încep să-l urăsc pe bunicul. Care va să zică el nu voia ca eu să mă nasc, iar pe urmă tot el zicea că mă adoră. Tata însă, pe cît se vede, mă iubea tare mult, pentru că nu l-a ascultat pe bunic și într-o seară s-a mutat în casă la mama.

În aceeași noapte a venit Liza de la oraș, a pus în față bunicului doi pumni de aur și i-a spus:

— Dacă mi-l aduci înapoi pe Gheorghii, tot aurul ăsta va fi al tău.

Bunicul a luat arma din cui, s-a încins cu cartușiera și i-a zis Lizei:

— O să-l capeți înapoi! Viu sau mort!...

— Viu! Viu! — a strigat Liza cu lacrimi în ochi.

— Viu pentru tine, mort pentru el! — a rostit bunicul și a pornit-o spre casa bunicii.

Nu pot să pricep în ruptul capului la ce i-or fi trebuit bunicului banii Lizei? De bani

m-am născut

Ilustrații de Tia PELTZ

ai nevoie să-ți cumperi bragă, un briceag, pantalonași de oraș, un fluier... Bunicul însă era vânzător de bragă și putea să bea cât poftea, iar celelalte lucruri la ce-i trebuiau? Doar era moș! Tata spunea că din pricina banilor oamenii își pierd mințile. Așa e, același lucru s-a întâmplat și cu bunicul, de vreme ce n-a putut el să priceapă lucruri atât de simple.

Ajungând la casa bunicii, bătrînul a bătut la poartă. Tata, cum l-a auzit, s-a ascuns numaidecît în grădină.

— Cheamă-l încoa pe Gheorghi! — a poruncit bunicii bunicul.

— Gheorghi mi-a zis să-ți spun că el nu iese — i-a răspuns bunica.

— Adă-l încoa, am o vorbă cu el! — stăruia bunicul.

— Spune, am să-i transmit.

— Am nevoie de el! Deschide! Voi, muierilor, fugiți, că nu mai răspund de mine!

Bunicul a început să dea cu patul armei în poartă, dar poarta era bine închisă și nu se deschidea. Atunci el s-a înfuriat și mai și, și a început să strige cît îl ținea gura: „Nu rămîneți voi în viață! În noaptea asta o să se verse o mare de sînge!...”

A strigat, a lovit în poartă, dar pricepînd că nu poate s-o deschidă și că n-o să-l vadă pe tata, a început, ca un nebun, să tragă în aer. A tras toate cartușele. Auzindu-se împușcături, tot satul a început să răsune de bocetele femeilor. Bărbații au crezut că s-a decretat mobilizarea și au sculat nevestele să-i pregătească de plecare la război.

Bunicul a trebuit să-și ia tîlpășița și astfel n-a putut să împiedice apariția mea pe lume.

După ce m-am născut, mama ținea tare mult să se împace cu bunicul. El însă nici nu voia să audă de așa ceva. Cu toate astea — pe atunci aveam patruzeci de zile — mama m-a luat în brațe, și glonț la bunic. A trecut pe lîngă casa bunicului, a deschis porțița și a intrat în curte. Bunica, de îndată ce ne-a văzut, a izbucnit în plîns de bucurie, a dus-o pe mama în casă și i-a spus:

— Bătrînul e supărat foc, dar dacă îl vede pe micuț i se moaie inima. Îl știu eu.

— Nu mi-e de mine, să nu-i facă ceva copilului.

— Îi scot ochii dacă încearcă — spuse bunica amenințător și deschise ușa.

— Moșule, hei moșule! — strigă ea. Vino nișel!

— Ce ai cu mine? — răspunse el îmbufnat. O văzuse pe mama și își închipuia pentru ce-l cheamă.

— Vino, vino!

— Lasă-mă în pace și închide ușa, că trage!

— Hai, vino. Nu se poate să fii așa!

— N-am ce să fac acolo. Închide!

— Uită-te numai cine a venit!

— Cine a venit să-și ia valeda. N-am chemat pe nimeni.

— E păcat.

— Păcat, nepăcat...

— Hai, vino! Fă cinstea asta măcar pentru fecioru-tău! — îl îndemnă bunica.

— N-am fecior, am avut unul dar l-am pierdut de mult.

— Măcar să arunci o privire nepoțelului! Doar îți poartă numele...

— Numele... — bombăni bunicul.

Pe urmă începu să trebăluiască ceva și, după un timp, bunicul se ivi în prag.

— Ei, ce mai e? — întrebă el, dar nu răspunse la plecaciunea mamei.

Mama începu să plîngă.

— Tată, tată, ce ți-am făcut eu de nici nu vrei să te uiți la mine? — spuse ea printre lacrimi. Doar am rămas orfană din copilărie. Adică nu vrei să fii tatăl unei orfane?

Bunicul începu să fornăie și să se încrunte. Bunica însă mă luă din brațele mamei și se îndreptă spre el, dar pe drum se poticni și, dacă n-ar fi fost bunicul, m-ar fi scăpat desigur jos.

— De ce nu te uiți unde calci? — și m-a smuls din brațele ei.

— Am vrut doar să te uiți la el... — începu să se justifice bunica.

— Da' eu, ce, crezi că n-am picioare? — făcu bunicul.

În timp ce mă ținea, eu pesemne i-am făcut o figură. Bunicul a izbucnit în ris:

— Ah, viermișorul meu, cocoșelul lui bunicu'... — începu el să-mi facă cu ochiul și să plescăie din limbă. Cu cine o fi semănînd?

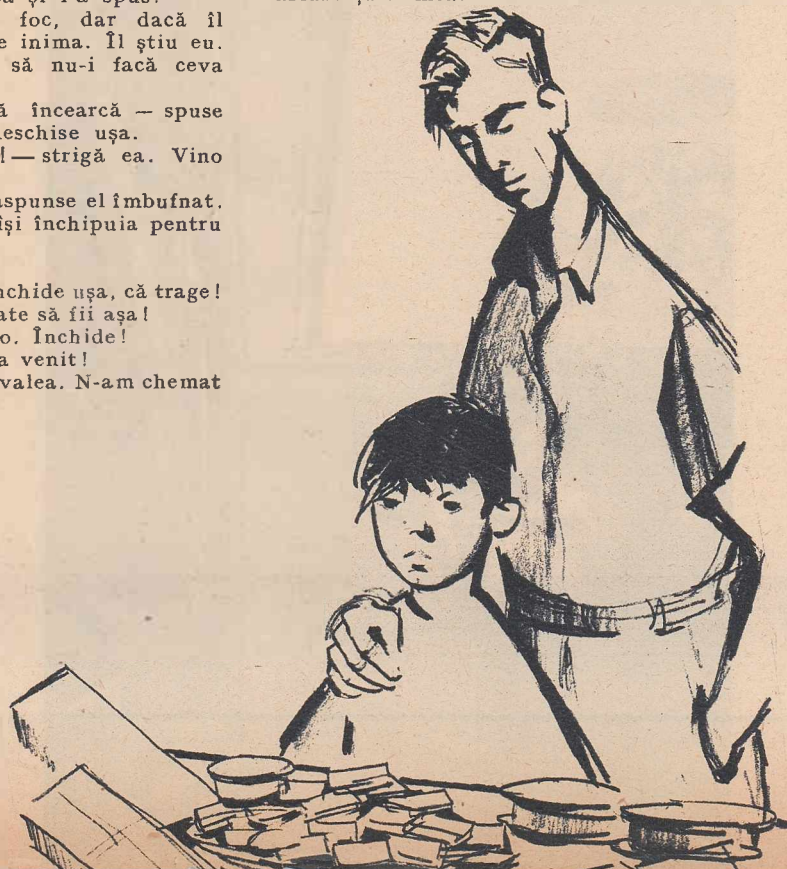
— Cu cine? Cu tine, de bună seamă. Nu recunoști oare fruntea ta încăpățînată? Leit tu...

— Auzi colo... „leit“! — se prefăcu bunicul că nu crede.

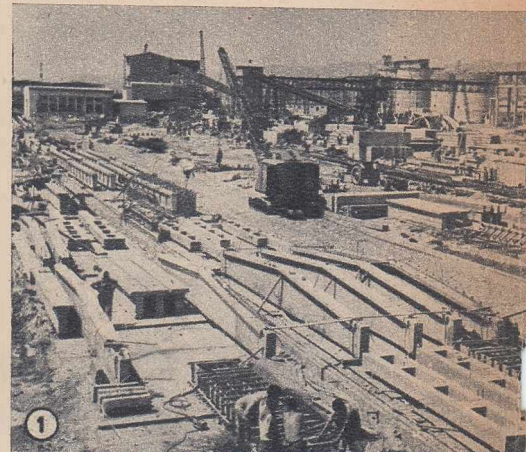
— Seamănă, tată, seamănă cu tine — întări mama.

— Ei, dacă-i așa, hai, sărută-mi mîna și ce-a fost a fost, s-a isprăvit.

Și așa, apariția mea pe lume a fost încuviințată și de bunicul; astfel eu am putut să mă bucur de viață ca toți oam nii și, mai ales, de viața asta nouă pe care o trăiește astăzi țara mea.

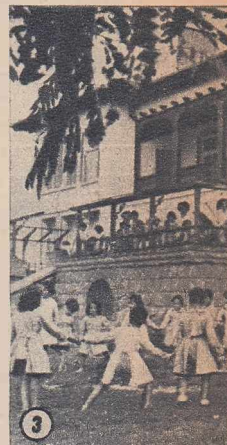
Imagini din Bulgaria populară

Se dezvoltă necontenit industria R.P. Bulgare. Pe șantierul Combinatului metalurgic de la Kremikovsk lucrările progresează rapid. Paralel cu ridicarea construcțiilor, se montează și utilajul. În fotografia 1: baza de piese prefabricate de construcție de pe șantierul combinatului. Fotografia 2 o înfățișează pe sudorița Marla Dimitrova, din brigada lui Koțe Iotov de pe acest șantier, care luptă pentru titlul de „brigadă de șoc”.

O deosebită grijă acordă statul democrat-popular bulgar copiilor. Pretutindeni au fost înființate grădinițe și cămine — asemenea celui al colectivităților din satul Pordim (în fotografia 3) — unde copiii își trăiesc cu adevărat copilăria.

În cei 17 ani de la eliberare, pe întreg cuprinsul Bulgariei populare au fost ridicate noi și moderne construcții destinate oamenilor muncii. În fotografia 4: un nou cartier de locuințe la Russe.

Muzica are cuvîntul

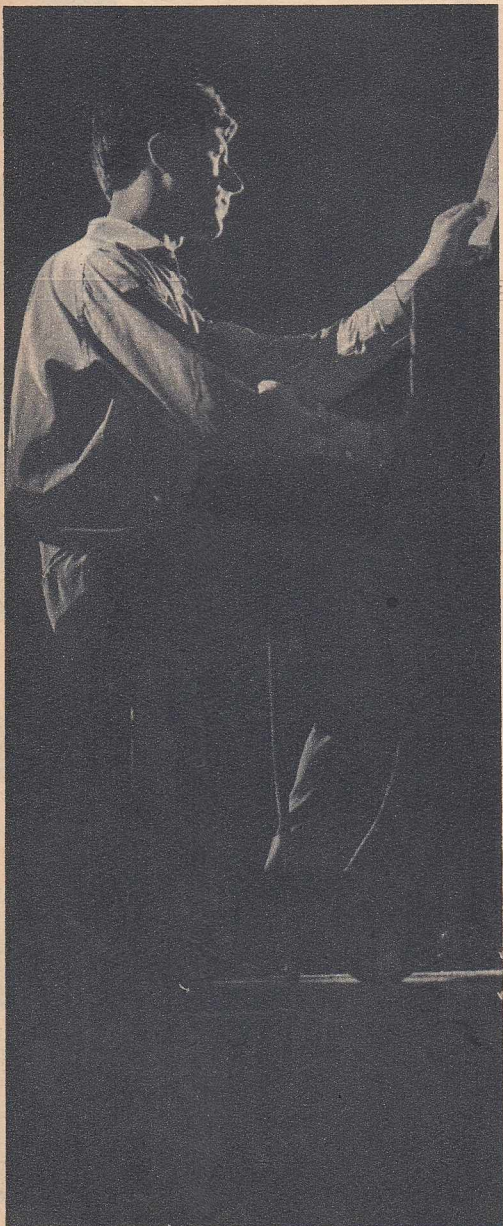
4

Fotografii
de
A. MIHAILOPOL

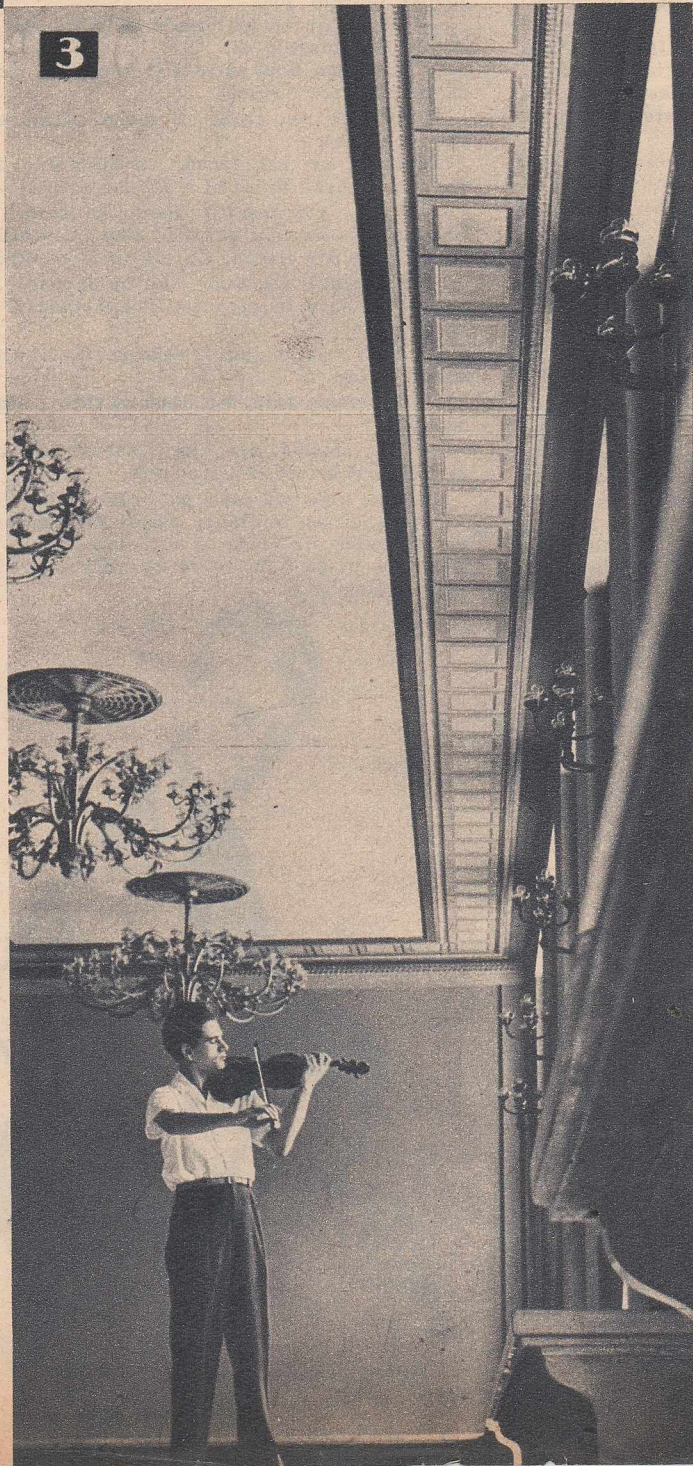
5

1

2

3

6

7

Așadar, au răsunat puternic primele acorduri: a început al doilea Festival și Concurs internațional „George Enescu”. Timp de optsprezece zile fără întrerupere, Euterpe va fi în București ca la ea acasă; omniprezentă, va fi gazdă primitoare în Sala Palatului R.P. Romîne, în Studioul Radioteleviziunii, la Ateneul R.P. Romîne, primindu-și invitații cu brațele deschise. Cine vor fi oaspeții ei de onoare? Desigur, personalități celebre din lumea întreagă: Sir John Barbirolli, Sviatoslav Richter și Leonid Kogan, Elisabeth Schwarzkopf și Aldo Ciccolini, Lorin Maazel și încă mulți alții. Va avea însă și oaspeți tineri și foarte tineri: participanții la concurs. Și printre aceștia, concurenții romîni, cei care ne reprezintă țara la marea competiție muzicală.

Sînt, într-un fel, acești concurenți veritabili ambasadori ai școlii noastre muzicale. S-au pregătit cu sîrguință exemplară pentru misiunea aceasta, luni de zile în șir. I-am ascultat în sălile conservatoarelor, descifrînd sub privegherea profesorilor lor toate subtilitățile muzicii lui Enescu. Au trecut prin sîta deasă a examenelor specialiștilor. Din București, Cluj, Iași sau Oradea, au prelungit cursa muzicală la Brașov. Au ajuns la finișul ei. Și iată că a sosit momentul ca să-și îndeplinească misiunea de ambasadori muzicali. La început de concurs, cea mai nimerită urare pe care le-o putem face e: „Succes, mult succes!”

1. DAN GRIGORE

Acum trei ani, la cel dintîi Concurs internațional „George Enescu”, un tînar atrăgea atenția. Dan Grigore, în vîrstă doar de 16 ani, avea totuși o mică carieră muzicală. El interpreta cu sensibilitate lucrările pentru pian ale marelui nostru compozitor Enescu. În anul următor a participat la Festivalul Mondial al Tineretului și Studenților de la Viena, talentul său fiind unanim apreciat. Preferințele lui muzicale sînt Enescu, Mozart, Liszt, Debussy.

2. TEODOR PARASCHIVESCU

Un alt pianist; este student la conservator. Juriul național a fost cucerit fără rezerve de maniera excepțională în care a interpretat „Parana” de Enescu, recunoscîndu-i și fantezia, și avîntul tineresc după ce l-a ascultat interpretînd Scherzoul în si bemol minor de Chopin. Și totuși, debutant în materie de competiții internaționale. Nu ne rai mirăm de nerăbdarea cu care șteaptă rezultatele Concursului „George Enescu”.

DANIEL PODLOVSKI

Obişnuit oarecum cu emoțiile unei: a mai participat și la alte competiții muzicale, soldate cu

aprecieri elogioase despre talentul său. A cîntat și în concertele publice, recollînd aplauzele entuziaste ale auditorilor. Dar a inventat cineva vreun leac împotriva tracului? Nimeni. Daniel Podlovski trăiește din nou emoția marilor întreceri artistice. Tracul dispăre însă ca prin farmec în clipa cînd arcușul atinge strunele viozii. „Am o mare dragoste pentru Enescu — mărturisea deunăzi Podlovski. Și aș dori mult de tot să o transmit cît mai bine cu instrumentul preferat al muzicianului”.

4. IULIA BUCIUCEANU

Distinsă la Festivalul Mondial al Tineretului și Studenților de la Viena (1959) și la Concursul „Primăvara la Praga” (1960). Diplomă la Concursul de la Sofia (1961). Frumos palmares. Dar Iulia Buciuceanu dorește să mai adauge o distincție, la Concursul „George Enescu”. La actuala ediție a concursului, cîntăreții sînt debutanți. „Cu atît mai mult doresc ca munca mea să aibă un rezultat care să mulțumească pe cei ce mi-au dat posibilitatea să particip la acest concurs”.

5. ELEONORA GEANTĂ

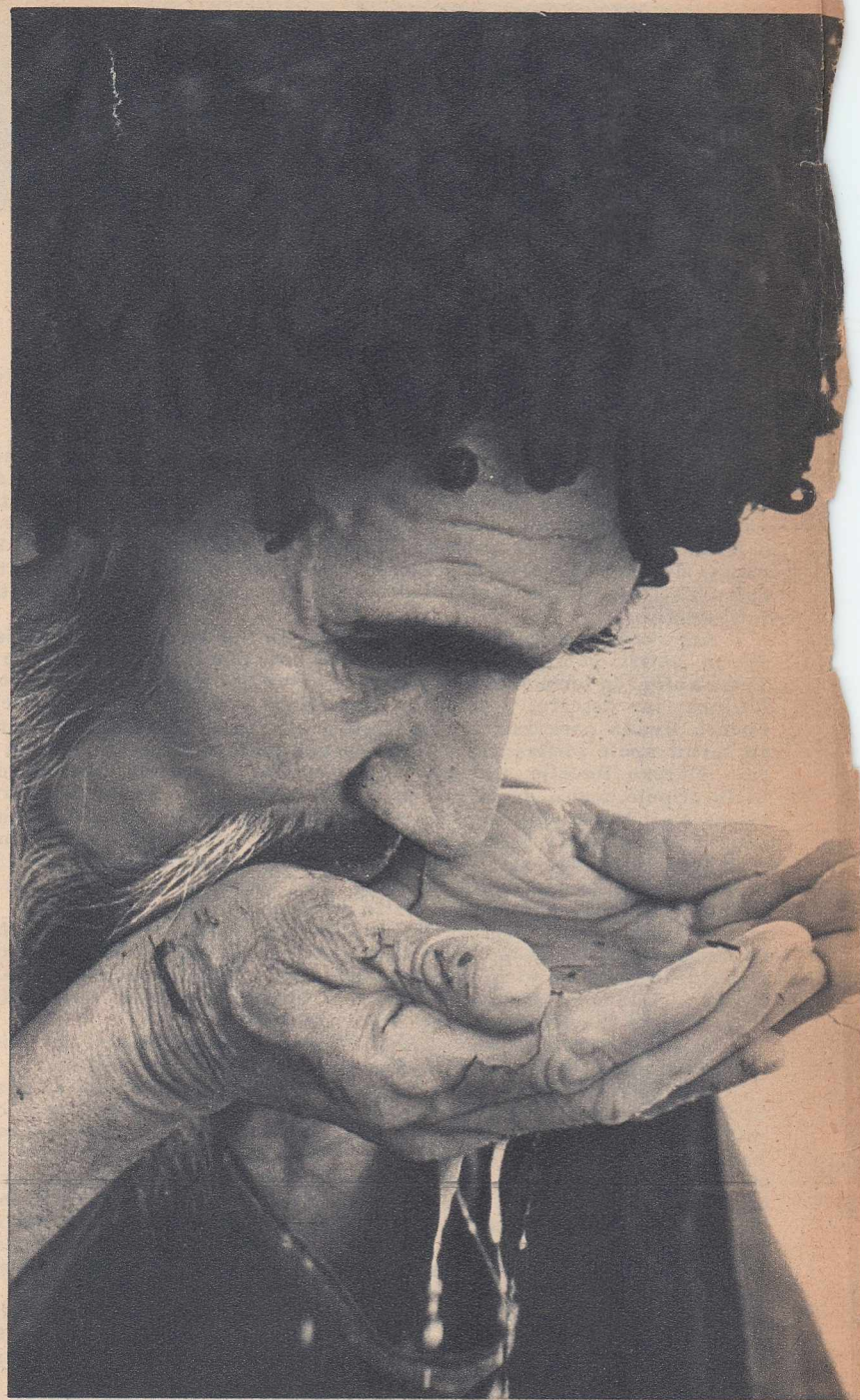
Încă studentă la conservator. Dar cu serioase „state de vechime” la vioară, într-o familie în care tatăl e violonist iar bunicul cîntă la contrabas. Dar care muzician a declarat, chiar la o vîrstă înaintată, că stăpînește toate tainele instrumentului? Pentru Eleonora, concursul e un examen. Dificil, desigur. Dar pentru care merită să te străduiești din toate puterile.

6. Prof. GARABET AVACHIAN

Unul dintre oamenii care nu apar pe scenă. Nu atinge nici strunele viozii, nici clapele pianului. Se află în juriu, doar cu două instrumente (nemuzicale) la dispoziție: creionul și coala de hîrtie. Ascultă, în atitudinea aceasta concentrată, pe fiecare concurent. Va avea emoții? Uneori poate chiar mai multe decît concurenții: cînd pe scenă apar elevii lui. Nu e ușor să fii profesor. Și profesorul Garabet Avachian știe aceasta, la fel ca și Aria Florescu și ca toți ceilalți profesori ce și-au pregătit „discipolii” pentru marea eveniment.

7. ION BUZEA

Cîntărețul clujean e la prima competiție muzicală de amploare. Drept care, studiul intens e completat cu „autoascultarea” vocii sale înregistrate pe bandă de magnetofon. Așa se face că debutează și în rol de... critic muzical. Criticul Ion Buzea pare foarte aspru în aprecierea cîntărețului Ion Buzea. Dar juriul? Ambii Buzea cad de acord că se vor sili să nu-i provoace dezamăgiri.

A venit apall!

KARA-KUM
ÎȘI POTOLEȘTE
SETEA
MILENARA

Kara-Kum își potolește setea milenară

de Haralamb ZINCĂ

Kara-Kum!

Nisip. Soare. Nisip. Arșiță. Nisipul arde. Soarele dogorește. Un vânt fierbinte străbate deșertul chinuit de sete și de uscăciune.

Kara-Kum!

Odată, cu mai mulți ani în urmă, străbătînd pustiul Kara-Kum și poposind la o oază, poate Tedjen, nu mai țin minte, am auzit la o ceainărie un cîntec din dombră. Cînta un bătrîn turcmen — conducătorul unei caravane. Ședea pe un covoraș, sub cerul negru bătut în stele de foc, și cînta la dombră. Jur împrejurul nostru, pe o adîncime de sute de kilometri, deșertul Kara-Kum dogorea ca-n toiul zilei, cerînd neconținut apă, apă, apă... Apă cereau și vîntul, și aerul, și stelele, și cîntecul turcmenului.

Am auzit în noaptea aceea o baladă cîntată la dombră și povestită de un bătrîn cămilar. Balada amintea de pămînturile roditoare ale Turcmeniei, de forța minunată a apei. Pe unde-i treceau pîrîiașele, totul înflorea, iar deșertul — tainicul Kara-Kum — nu era altceva decît o imensă livadă paradiziacă. Dar într-o zi, razele fierbinți ale soarelui au sorbit apele pîrîiașelor, secîndu-le pentru totdeauna. Se ofileau florile, mureau livezile. Suflarea de foc a Kara-Kumului mistuia totul. Și în clipele acelea de jale — mai spunea balada — un turcmen, vrînd în marea-i deznădejde să salveze recolta, prinse a-și uda ogorul cu lacrimi. Văpaia Kara-Kumului însă a uscat și lacrimile omului. Atunci, sârmanul țaran și-a smuls inima din piept, încercînd astfel să-și hrănească ogorul cu propriul său sînge. Dar totul se mistui în foc. Cu timpul, vînturile acoperiră livezile cu dune de nisip fierbinte.

Da, mai demult am auzit o dombră și o baladă cîntînd deopotrivă de răscolitor și inima de foc a deșertului, și suferința milenară a turcmenului în luptă cu nisipurile și seceta. Apă... dacă am avea apă în Kara-Kum! — iată motivul multor balade și legende turcmenice. Apă în Kara-Kum — iată marea vis al poporului turcmen.

Și astăzi marea vis s-a împlinit. Mîntea și brațul omului sovietic au îndreptat apele fluviului Amu-Daria spre deșertul Kara-Kum.

Mai bine de patru ani a ținut apriga bătălie între om și pustiul. Constructorii au simțit zi de zi grija și sprijinul întregii țări. Peste două sute de orașe își trimiteau producția pe „frontul păcii” deschis în pustiul Kara-Kum. Buldozere, screpere, camioane conduse de oameni curajoși au obligat nisipurile să bată în retragere. Nimic n-a putut ține în loc ofensiva constructorilor sovietici. Nici lipsa de apă, nici nisipul încins pînă la 70 de grade. Și steagul roșu al biruințelor comuniste a fost înălțat deasupra Kara-Kumului. Un fluviu artificial străbate astăzi pustiul de la Amu-Daria și pînă la oaza Tedjen. Și pe unde-i trec apele răsar ca prin minune livezi de basm, noi orașe, noi colhozuri și sovhozuri.

Astăzi, Kara-Kum își răcorește fruntea fierbinte în apele binefăcătoare ale fluviului îndepărtat, Amu-Daria. Vîntul deșertului a fost și el obligat să se scalde în apele fluviului artificial — palele sale devenind mîngîitoare. Pînă și soarele pare a fi mai blind, mai puțin cutezător.

Și dacă în zilele acestea mi-ar fi dat să poposesc din nou la oaza Tedjen, sînt sigur că aș auzi la dombră cîntecul și cuvintele unei noi balade, închinată comunistilor, celor care au dat viață în deșertul Kara-Kum „fluviului fericirii”.

Peisajul milenar al deșertului Kara-Kum: valuri încremenite ale unui ocean c... Omul înarmat cu tehnica modernă și-a supus deșertul. Sute de buldozere, por... nisip, umplînd cu zarvă și duduind victori...

„Unde-i apa, acolo-i și viața” — spune un vechi proverb turcmen.

● Canalul Kara-Kum, acest fluviu artificial, este lat de 50-80 metri și adînc de 4-5 metri.

● Cînd canalul Kara-Kum se va întinde pînă la Marea Caspică, apele lui vor iriga aproximativ un milion de hectare smulse nisipurilor — ceea ce va permite Turcmeniei Sovietice să sporească producția anuală de bumbac pînă la două milioane de tone și va asigura recolte bogate de cereale.

● Un regulator automat, creat recent, va comanda deschiderea sau închiderea ecluzelor canalului Kara-Kum; reglementînd debitul apelor fără intervenția omului.

● Canalul va fi dotat în cîrînd cu dispozitive de telecomandă și telemăsură, care vor permite dirijarea instalațiilor hidrotehnice la zeci de kilometri depărtare și alimentarea colhozurilor și sovhozurilor cu cantitatea de apă necesară.

● La Kara-Kum ofensiva se dă în momentul de față în cel de-al treilea sector al uriașei construcții hidrotehnice, de la oaza Tedjen pînă la Așhabad, capitala Turcmeniei Sovietice. Potrivit planului inițial, canalul urma să se termine o dată cu darea în funcțiune a acestui al treilea sector, însă s-a găsit posibilitatea creării unui al patrulea sector, pentru a prelungi canalul pînă la Marea Caspică. Atunci „fluviul fericirii” va avea de străbătut 1.400 de kilometri.

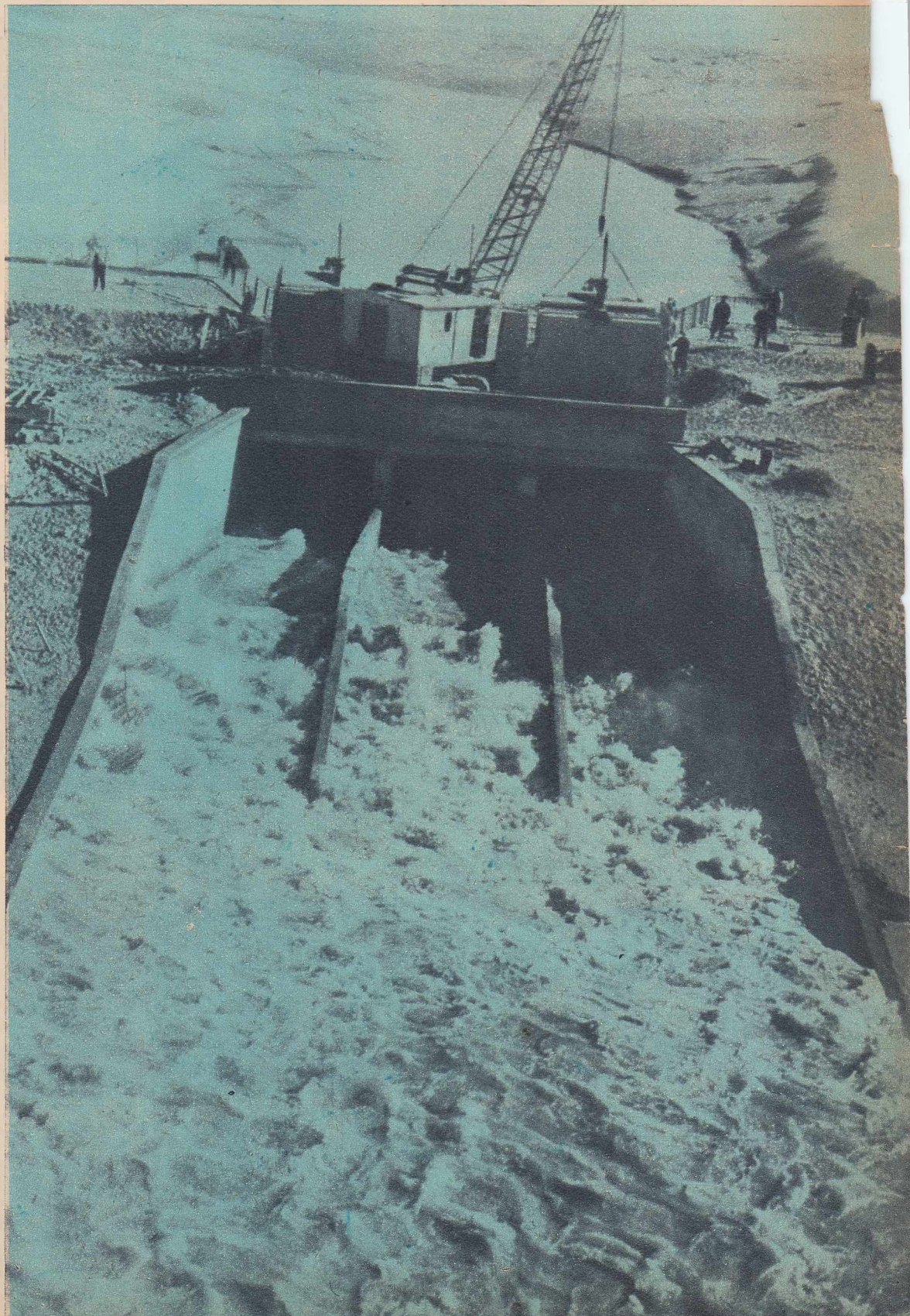
PROIECTUL DE PROGRAM AL P.C.U.S. PREVEDE:

„SĂ SE APLICE UN VAST PROGRAM DE LUCRĂRI DE IRIGAȚII PENTRU IRIGAREA ȘI ALIMENTAREA CU APĂ A MILIOANE DE HECTARE DE PĂMÎNTURI NOI ÎN REGIUNILE SECETOASE ȘI PENTRU AVÎNTUL AGRICULTURII IRIGATE EXISTENTE“.

În înaintarea-i impetuoasă, fluviul artificial a lăsat în urmă 540 km. Și asta numai în 4 ani și jumătate! O performanță nemaicunoscută în istoria construcțiilor hidrotehnice. Ca să ne dăm seama de grandoearea lucrărilor, menționăm un singur amănunt: volumul nisipului și pământului excavat și mutat atinge cifra de 120 milioane de metri cubi. Ca și cum un munte ar fi fost mutat din loc de mîna omului!

—în fotografia de jos— noul peisaj al Kara-Kumului. În front comun, pun în mișcare imensele mase de pământ și nisip tăceri.

R.P.D. COREEANĂ

astăzi

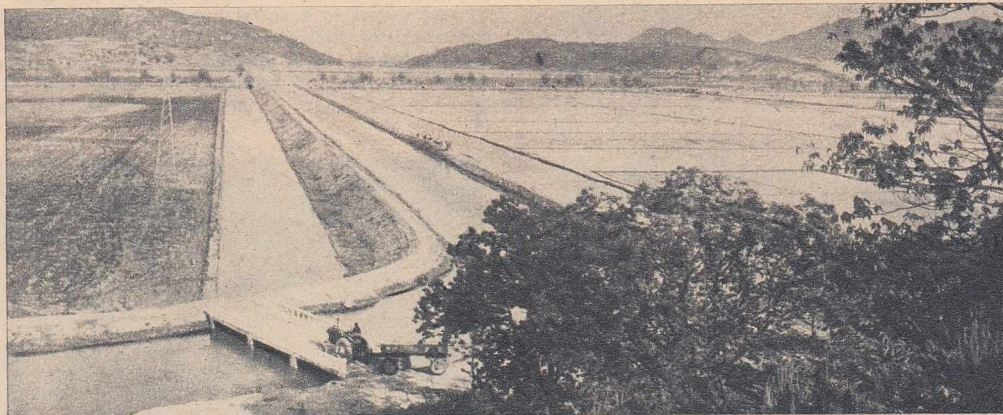
Statisticile lucrează cu cifre. Și despre cifre se spune, îndeobște, că n-au viață. Și totuși...

Statistici coreene din timpul dominației imperialismului japonez arătau că în această țară nu se fabrica pe atunci aproape nici o mașină, industria ușoară nu exista mai de loc etc. Ca să nu mai vorbim despre indicele nivelului de trai, extrem de scăzut, despre cifra ridicată a mortalității... Și iată statisticile de azi ale Coreei populare. Ele relatează: industriei — care produce mașini, tractoare, turbine hidraulice, locomotive, strunguri-carusel etc. — îi revine peste 70 la sută din volumul total al producției; pe ogoarele complet cooperativizate ale țării lucrează 13.000 tractoare convenționale (de 15 CP); lampa lui Ilici a pătruns în fiecare sat, ca rezultat al nenumăratelor centrale electrice construite în anii din urmă; au fost înființate 78 de universități, institute și școli superioare — în timp ce în trecut nu exista nici un singur institut de învățământ superior; venitul național a crescut de 2,2 ori (numai în raport cu 1956), iar salariul muncitorilor și funcționarilor a crescut la rîndu-i de 2,3 ori față de 1956...

Sînt oare acestea doar simple cifre aride? Ele constituie un bilanț grăitor al eforturilor poporului R.P.D. Coreene care, eliberat de sub jugul dominației imperialiste, a pășit cu entuziasm, sub conducerea înțeleaptă a Partidului Muncii din Coreea în frunte cu tovarășul Kim Ir Sen, la făurirea unei vieți luminoase și fericite. Mișcarea „Cenlima” contribuie la dezvoltarea într-un ritm impetuos a economiei R.P.D. Coreene și, în același timp, la educarea socialistă a oamenilor muncii.

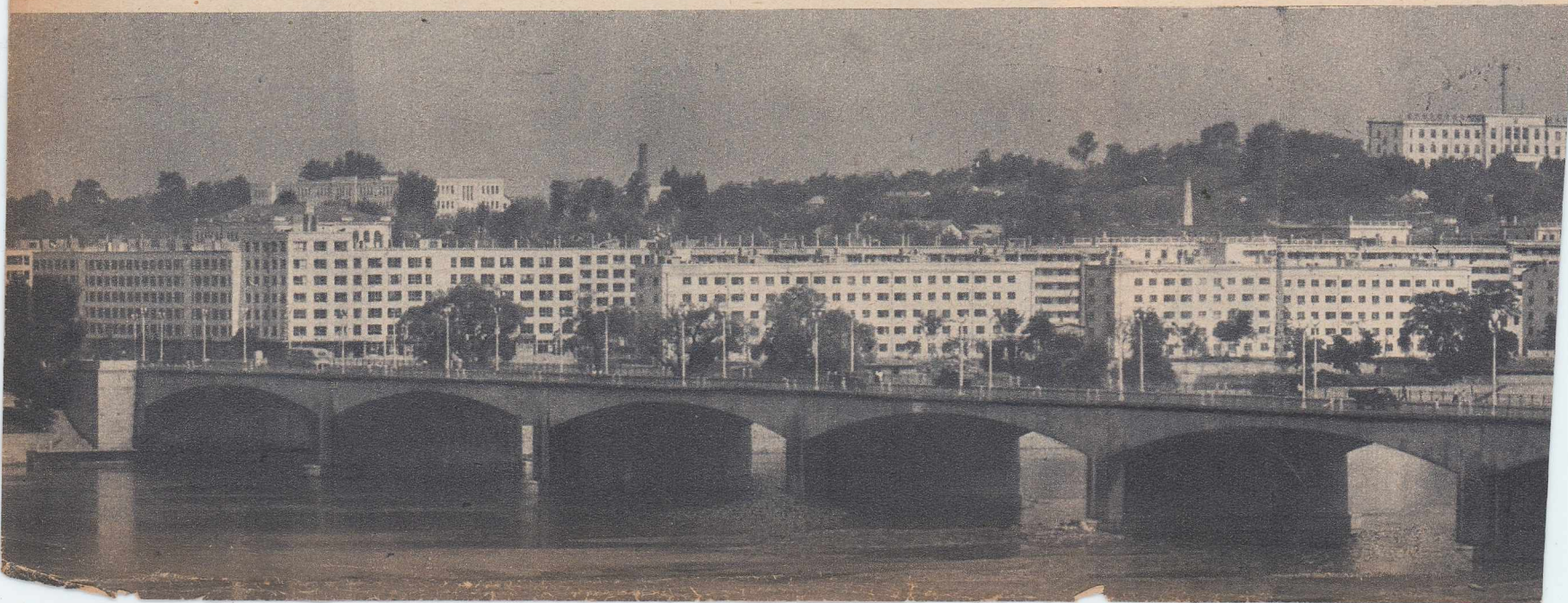
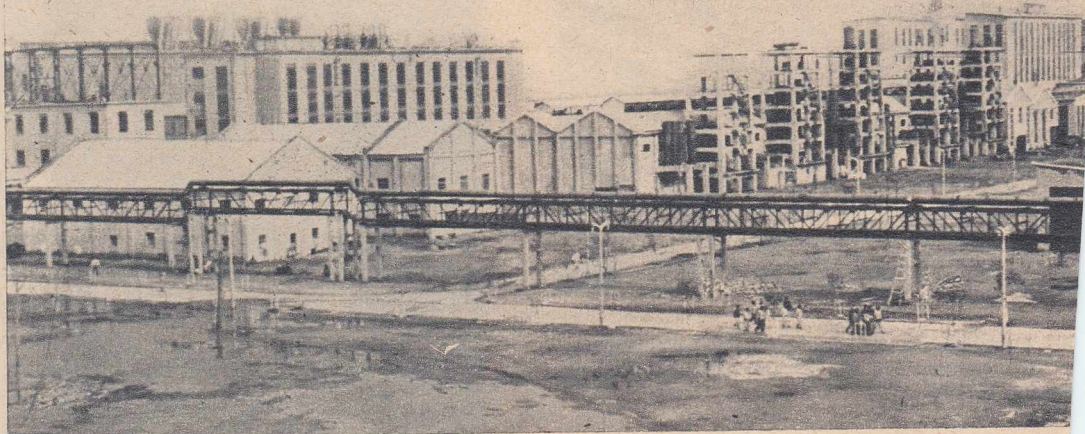
În aceste zile, premergătoare marelui eveniment pe care-l va constitui cel de-al IV-lea Congres al Partidului Muncii din Coreea, poporul Coreei populare își încordează forțele pentru a dobîndi noi și însemnate succese în lupta pentru îndeplinirea planului de șapte ani, care va crea baza tehnico-materială a socialismului și va transforma R.P.D. Coreeană într-un stat socialist industrial dezvoltat. În același timp, poporul coreean continuă să lupte pentru unificarea pașnică a patriei sale, pentru întărirea păcii în întreaga lume.

Pagini realizate în colaborare
cu redacția revistei „Coreea”

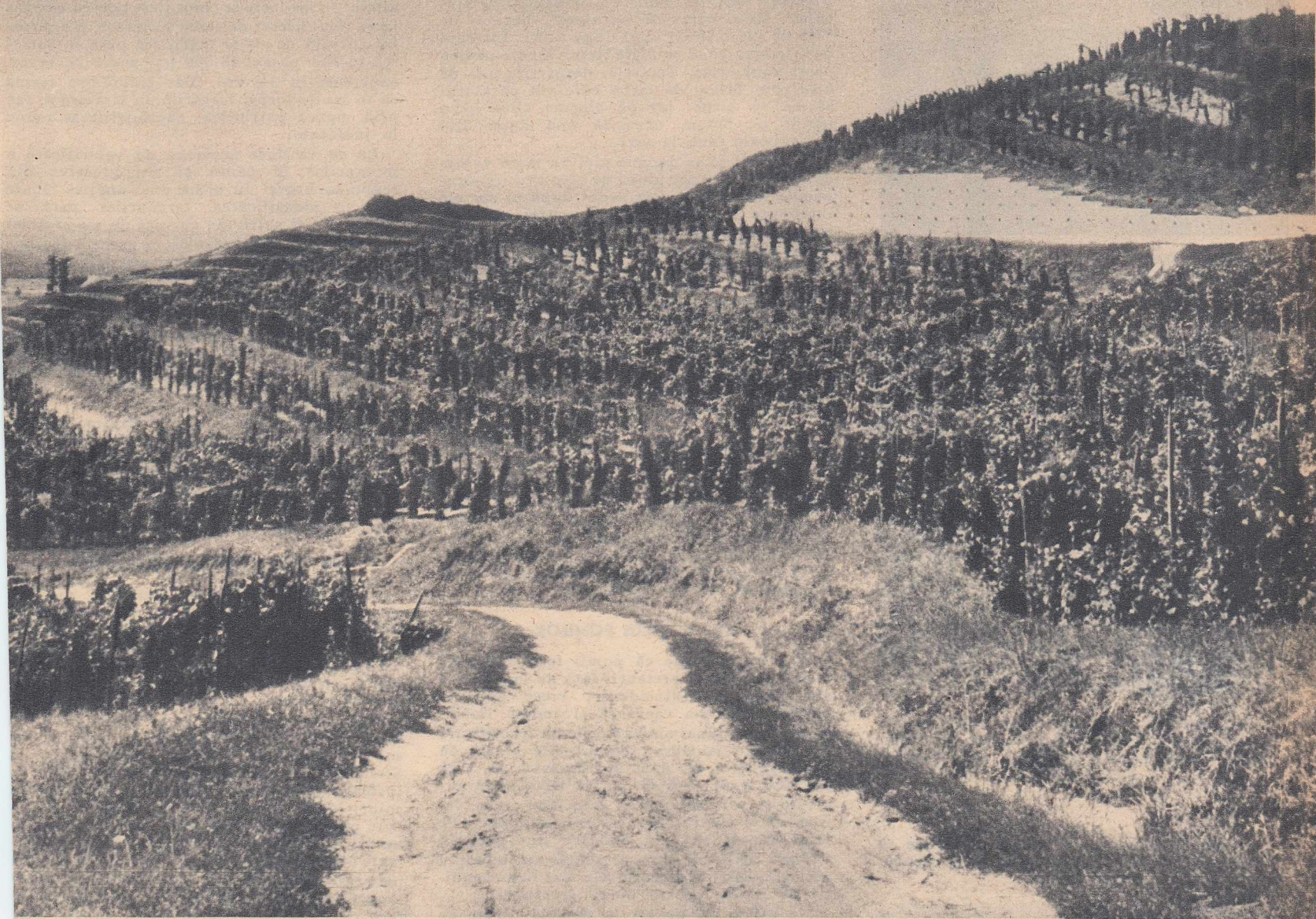

Rețeaua canalelor de irigare, pe cîmpiile cu orez ale cooperativei agricole din Censan.

Uzina de vinalon din Hamhîn, construită doar într-un an și cîteva luni, ocupă o suprafață de peste 500.000 m² și este alcătuită din peste 50 de clădiri. Capacitatea anuală de producție (proiectată) a uzinei este de 20.000 tone de vinalon.

Pe dealul Goleasca se întind plantații de viță de vie pe terase.

„PÎNĂ ÎN ANUL 1965, SUPRAFAȚA ARABILĂ A ȚĂRII NOASTRE VA TREBUI SĂ AJUNGĂ LA 10.200.000 HA. PENTRU ACEASTA SÎNT NECESARE MĂSURI TEHNICO-ORGANIZATORICE TEMEINICE PRIN CARE SĂ SE VALORIFICE REZERVELE ÎNCĂ MARI DE CARE DISPUNEM”.

GHEORGHE GHEORGHIU-DEJ

PĂMÎNTURI RENĂSCUTE

Dacă cu câțiva ani în urmă, înainte de a sosi la Pitești, te-ai fi oprit o clipă la Văleni-Podgoria să guști un pahar cu vin, ai rămas de-a dreptul dezamăgit: nu numai că nu găseai un strop de vin, dar nu era nici o viță de vie. Te-ai fi întrebat cu ce se ocupă oamenii de acolo: cum tocmai aici, într-un sat cu numele de Podgoria, să nu crească viță de vie? Nu este singurul caz când numele unei localități, al unor dealuri sau văi exprimă o realitate care a fost odinioară pe acolo. Tot așa și în Văleni-Podgoria. Aici se întindeau odinioară vii vestite, care se răsăreau în soare pe dealurile de la Valea Mare, Topoloveni, Ștefănești și se terminau tocmai aici, la Văleni-Podgoria. Istoricii consemnează că încă cu 2000-2500 ani în urmă pe aceste meleaguri se cultiva

viță de vie. Vinul obținut de pe aceste podgorii avea calități deosebite: buchet foarte fin și aciditate care îi dădea un gust plăcut și răcoritor. Așa se face că el era căutat chiar de popoarele învecinate. Pe vremuri în podgoria din apropierea Piteștiului aflai, pe vremea culesului, caravane uriașe de care cu boi sosite de pe meleaguri îndepărtate. După ce vinul fermenta, era încărcat în butoaie, fiind apoi trimis departe pînă prin Ucraina. Ce s-a întâmplat oare cu viile de aici?

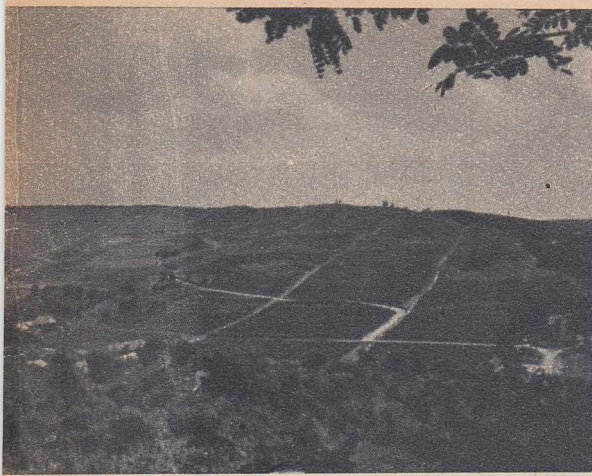
De fapt, niciodată n-au fost cultivate suprafețe prea mari; însă cele care au existat s-au micșorat cu timpul, dispărînd aproape în întregime o dată cu atacul filoxerei.

Să facem în zilele noastre o scurtă vizită pe aceste meleaguri. Ceea ce vom vedea sînt lucruri de-a dreptul uimitoare. În locul dea-

lurilor cu coaste golașe și mîncate de apă ori acoperite cu mărăcini și buruieni, renaște o adevărată podgorie, cresc livezi întinse de pomi fructiferi. Și ele acoperă ca o volbură alte și alte dealuri și coline de pe întreg cuprinsul regiunii Argeș. La recenta plenară a C.C. al P.M.R. a fost relevată experiența gospodăriilor de stat și colective din comunele Ștefănești, Valea Mare, Malul cu Flori din regiunea Argeș, care au amenajat prin terasări importante suprafețe erodate și le-au plantat cu vii și pomi.

MINUNEA DE LA GOLEASCA

Goleșcu, Golești și Goleasca sînt trei nume. Goleșcu — un scriitor, Golești — o localitate lângă Pitești, iar Goleasca — un deal din

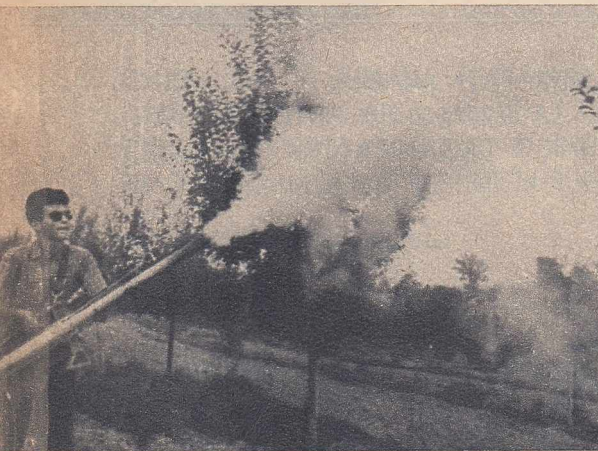

Terasele cultivate cu viță de vie la punctul „Isvorani” cuprind o suprafață de 60 ha.

După cum vedeți, merii cultivați pe terase au rodit îmbelșugat. Tovarășul Stelian Coman, directorul Stațiunii experimentale Ștefănești, este mulțumit de rezultate.

Combaterea dăunătorilor în noile livezi se face cu ajutorul aerosolilor — un procedeu nou și deosebit de eficace.

apropiere. Nu s-ar putea spune care din cele trei denumiri stă la baza celorlalte. Am fi înclinați să credem că tocmai denumirea dealului, pornind de la cuvântul „gol”. Decenii la rând, dealul Goleasca a fost într-adevăr gol. Coastele lui erau roase de ape, acoperite cu mărăcini și buruieni. În vâgăni și tufişuri se adăposteau iepuri și vulpi. Nimeni nu le tulbura liniştea, pentru că aici nu era nici un locşor bun de semănat ori păşunat. Şi goală a fost Goleasca sute şi poate mii de ani.

Dar iată că astăzi denumirea nu-i mai corespunde.

...Să părăsim minunata şosea străjuită de-o parte şi de alta de plopi şi să o apucăm pe un drumuşor printre plantaţiile de pomi. Deodată, în faţa ochilor ne apare o panoramă

neobişnuită. Dealul are o imensă scobitură, întocmai ca un fund de căldare. Aci, pe toată întinderea lui, paralel cu curbele de nivel — cum spun specialiştii — au fost tăiate terase, punându-se stavilă eroziunii apelor. Curiozitatea te împinge să ajungi tot mai sus. De pe muchia situată la marginea acestei plantaţii vezi, pe fondul gri-cafeniu al pământului „ţinut curat de buruieni”, butucii de viță de vie înşirați unul după altul. Întregul deal se aseamănă cu nişte trepte făcute pentru paşii unui uriaş. Terasetele, despărţite una de alta prin briuri de iarbă care ţin pământul să nu se surpe, iar pe alocuri chiar prin pereţi de beton, urmează una după alta de la poale pînă la vîrf.

A trebuit să se depună aici un mare volum de muncă. Terenul, după ce s-au stabilit drumurile de acces, a fost săpat după proiectele întocmite de specialiştii şi astfel au luat naştere terasele. Taluzul acestora a fost „înfierbîntat”, pentru ca pământul să nu mai fie dus la vale de ape, iar pe partea de deasupra s-au plantat butaşi de viță de vie.

Au trecut de atunci trei ani. Acum butucii sînt plini de struguri. Anul acesta se va culege prima recoltă; ea va aduce deosebite satisfacţii celor care s-au străduit să transforme pămînturile părăginite în podgorii roditoare. Specialiştii apreciază că numai de pe cele 112 ha de la Goleasca şi Isvorani se vor culege, în toamna acestui an, peste 50 de vagoane de struguri. Am putea asemăna plantaţia de pe terasele dealului Goleasca cu un izvor al cărui debit e de circa 1.000 litri de apă zilnic. Numai că, în loc de apă, ar curge vin, un vin cu calităţi deosebite. Şi va curge din belşug încă din toamna acestui an. Debitul acestui „izvor” va creşte an de an, pe măsură ce viile se vor întări şi va spori capacitatea lor de producţie.

AICI E LOCUL POMILOR

S-ar putea crede că pomii fructiferi n-ar avea cine ştie ce pretenţii faţă de locul unde sînt plantaţi. Într-adevăr, cresc aproape oriunde. Dar s-a văzut că ei rodesc îmbelşugat doar atunci cînd tăierile de fructificare sînt făcute la timp, terenul este lucrat cu îngrijire şi i se dau şi îngrăşăminte. Pe dealuri, unde este de altfel locul pomilor, aceste lucrări se fac mai greu. Dar inconvenientul se rezolvă cu ajutorul teraselor. Pe lângă faptul că prin terasare sînt puse în valoare terenuri care altădată nu aduceau nici un venit, se creează cele mai bune condiţii de rodire pentru pomii fructiferi.

Ne aflăm pe dealul la poalele căruia se întinde frumoasa aşezare a Ștefăneştilor, nu departe de Goleasca. Urcăm din terasă în terasă. Drumul nu este prea ușor, întrucît înclinarea dealului este destul de mare. Pe alocuri trebuie să te prinzi cu mîinile de iarbă care creşte pe taluzul teraselor.

Am găsit-o aici pe tovarăşa Tatiana Coman, cercetătoare la laboratorul de protecţia plantelor de la Staţiunea experimentală din Ștefăneşti. Ea veghează ca pomii plantaţi pe terase să nu fie atacaţi de boli şi dăunători. Îţi furnizează cu bunăvoinţă date cu privire la punea în valoare a terenurilor erodate de la Ștefăneşti.

Pe locurile unde se întind acum terasele cu mii de pomi, dealul era aproape gol. Doar la poalele lui, unde panta era mai dulce, se mai găseau nişte pomi răzleţiţi. În rest — mărăcini şi o iarbă săracă, pe care nici caprele nu o păşteau. Terenul a fost măsurat în lung şi-n lat de specialiştii şi apoi s-a trecut la amenajarea teraselor. Acum cresc aici meri, peri, piersici şi alţi pomi fructiferi care intră rînd pe rînd în rod.

Cum s-a ajuns la ideea valorificării acestor terenuri neproductive sau slab productive, prin amenajarea lor în terase şi plantarea cu viță de vie şi pomi fructiferi?

PERSPECTIVE: 100.000 DE HECTARE

Denumirea de „primul agronom” din regiunea Argeş nu revine vreunui agronom, ci preşedintelui sfatului popular regional, tovarăşul Sandu Constantin. Această denumire i-au dat-o tocmai agronomii, în semn de cinste pentru munca stăruitoare pe care o depune, îndeplinind cu răspundere sarcinile

trasate de partid în ce priveşte ridicarea agriculturii şi îndeosebi extinderea pomiculturii şi viticulturii.

Mărturie sînt nu numai terasele de la Goleasca ori dealul Ștefăneştilor, plantate cu viță de vie şi pomi fructiferi, ci şi cele de la Valea Mare, Jibea, Simbureşti, Lereşti şi altele. În mijlociu se cheltuiesc pentru amenajarea unui hectar de teren în terase, plantarea lui cu viță de vie şi îngrijirea pînă la intrarea în rod numai 18.000 lei, sumă ce se recuperează în 3-4 ani. Dar ţinîndu-se seama că în multe locuri lucrările de terasare se fac prin muncă patriotică, cheltuielile se reduc la jumătate.

La ce va duce acţiunea de valorificare a terenurilor în pantă şi neproductive din regiunea Argeş? În urma unei analize făcute şi prin identificarea terenurilor care se pretează a fi cultivate cu viță de vie şi pomi fructiferi, s-a constatat că în această regiune sînt condiţii pentru ca asemenea culturi să fie extinse pe o suprafaţă de 100.000 hectare, ceea ce poate aduce un venit anual de un miliard de lei. Pentru aceasta s-au creat în regiune mari pepiniere pentru producerea materialului săditor viticol şi pomicol. În fiecare toamnă şi primăvară se plantează în unităţile agricole socialiste milioane de pomi şi fire de viță de vie.

Cum problemele legate de lărgirea plantaţiilor de vie şi pomi necesitau în primul rînd o rezolvare ştiinţifică, tovarăşul Sandu s-a făcut luntre şi punte pentru a obţine înfiinţarea unei staţiuni experimentale la Ștefăneşti. Acestei staţiuni i-au fost atribuite dealurile Goleasca, Isvorani şi Ștefăneşti.

DE CE TOCMAI LA ȘTEFĂNEȘTI?

Răspunsul la această întrebare ni-l dă tovarăşul Coman Stelian, directorul staţiunii. Aflăm că aci, pe lângă faptul că există terenuri care pot fi valorificate cel mai bine prin plantarea lor cu viță de vie şi pomi fructiferi, clima oferă condiţii deosebite pentru creşterea acestor plante.

Iată cîteva amănunte. Să luăm de pildă soiul de prune Tuleu gras. Ei bine, acest soi s-a format în decursul anilor tocmai la Ștefăneşti, de unde s-a răspîndit aproape în întreaga ţară. Aci au fost identificate 20 de soiuri locale de peri şi 5 de cireşi, necunoscute pînă acum. Cît priveşte viță de vie, ea dă un vin deosebit de apreciat de către „adevăraţii băutori”. Nu-i un vin dulce ca cel de prin alte podgorii, ci unul sec, „de cursă lungă”, pe care îl poți bea la o petrecere fără ca a doua zi să te doară capul. Cînt toate plantaţiile din podgoria Topolovenilor şi Ștefăneştilor vor intra în rod, consumatorii se vor putea convinge de cele afirmate mai sus.

Iată numai cîteva probleme pe care le urmăresc specialiştii de la această staţiune folosirea raţională a terenurilor în pantă îngrăşarea terenurilor luate în folosinţă şi executarea unor lucrări agrotehnice corespunzătoare, obţinerea de soiuri noi mai valoroase şi mai roditoare, producerea de material săditor viticol şi pomicol. Pe terenurile amenajate în terase se urmăreşte introducerea în cultură a pomilor pitici care pe lângă faptul că rodesc la 2-3 ani de la plantare, dau recolte mari de fructe de calitate superioară.

DEALURI ÎN FLOARE

Care este anotimpul cel mai frumos? Un înclină, spre primăvară, cînd pomii dau în floare şi îmbracă cu manta lor albă întinsele livezi ale ţării; alţii iubesc toamna cu roadele sale bogate de fructe şi, în specia struguri. Străbătînd aceste ţinuturi renăscute nu putem decît iubi orice anotimp. În fiecare parte a anului veţi găsi aci ceva deosebit rodul muncii oamenilor care transformă natura, o obligă să fie mai darnică. Aceste lucruri se vede foarte bine pe dealurile din podgoria Topolovenilor şi Ștefăneştilor.

Renasc pămînturile şi o dată cu acestea se întrezăreşte un mare belşug de fructe struguri şi vin. Şi toate acestea pe terenuri care pînă nu demult nu produceau nimic.

Ion Al. PREDESCU

MozzaiC

Proiectul unui mare solarium — o clădire cu un hol cu pereții transparenți, cu o uriașă curle interioară acoperită în care vor susura fluturi arteziene, se vor găsi pomi și flori și în care vizitatorii vor putea purta costume de baie — a fost recent elaborat de Academia de științe a R.D. Germane.

În acest palat al sănătății, oamenii muncii vor avea posibilitatea de a face, în afara perioadelor de concediu — în scop curativ sau pur și simplu pentru fortificarea organismului — băi de aer și de raze ultraviolete. Sursa de raze ultraviolete o vor constitui înșiși pereții clădirii. Alți cantitatea de radiații cîi și compoziția aerului vor putea fi reglate în funcție de necesități.

CENTRALĂ ATOMOELECTRICĂ ÎN R.S. CEHO-SLOVACĂ

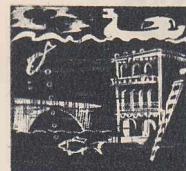
Sînt pușini — în prezent — cei care cunosc existența micii localități Bogunice, și chiar și cea a orașului Trnava (Slovacia centrală) din apropiere.

Peste puțin timp însă, Bogunice va deveni o denumire foarte cunoscută — și aceasta datorită centralei atomoelectrice a cărei construcție a fost începută aici. Reactorul atomic de la Bogunice va funcționa cu uraniu cehoslovac. El va încălzi apa pînă la 400°, la o presiune de 29 de atmosfere, iar apoi — în schimbătorul de căldură — o va încălzi pe cea dintr-un al doilea circuit. De aici, aburi de 180° vor intra în câteva turbine.

Puterea termică a stațiunii va fi de 590.000 kilowați, iar cea electrică, de 150.000 kilowați. Dirijarea reactorului și aparatajului electric va fi complet automatizată. Problema păstrării și neutralizării rămășițelor radioactive a fost rezolvată prin construirea unor rezervoare impermeabile, situate adînc sub pămînt.

Prin realizarea acestui important obiectiv, R.S. Cehoslovacă va deveni a cincea țară de pe glob care posedă o centrală atomoelectrică.

VENEȚIA SE AFLĂ ÎN PERICOL

iar primejdia vine dinspre mare. Precum se știe, datorită mării, Veneția este unul din cele mai fermecătoare orașe ale lumii: marea îi alimentează cele 160 de canale ale sale. Specialiștii italieni au arătat însă că, din pricina ridicării nivelului mării și a scufundării solului, la fiecare zece ani Veneția se află cu cinci centimetri mai jos sub nivelul mării. Dacă procesul nu va fi oprit la timp, nu peste multă vreme valurile Adriaticii vor acoperi străvechiul oraș din care nu se vor mai vedea decît turlele bisericilor. Un cunoscut geolog italian, profesorul Piero Leonardi, consideră că momentul de față este cel mai indicat pentru a se lua foarte urgente măsuri de apărare a „perlei mării Adriatice” împotriva nemiloaselor valuri ale aceleiași mări care i-au dus jaima în lumea întreagă.

NOUTĂȚI FILATELICE

Noi mărci poștale comemorative

Poșta Republicii India a pus în circulație două noi mărci comemorative: prima, cu prilejul centenarului nașterii eminentului luptător pentru independența Indiei, Pandit Motihal Nehru (1861-1931), tatăl primului ministru J. Nehru. Cea de-a doua a fost prilejuită de centenarul nașterii marelui scriitor Rabindranath Tagore (1861-1941). În cursul acestui an urmează să mai fie emise mărci comemorative cu prilejul aniversării radiodifuziunii indiene și al Festivalului internațional al filmului din India.

Poșta R. P. Ungare a emis o nouă valoare în cadrul seriei „Portrete 1961”. Este vorba de marca de un forint (bleu-verde), al cărei desen reproduce portretul lui Killiam Gyorgy (1907-1949), patriot și erou al luptei contra fascismului.

Poșta suedează a comemorat bicentenarul morții lui Jonas Alstromer (1685-1761), unul dintre cei mai de seamă pionieri ai industrializării Suediei.

Poșta Uniunii Sovietice a sursarjat marca de 40 copeici, care consacră în filatelie numele marelui luptător pentru libertatea și independența poporului congolez, Patrice Lumumba.

Poșta franceză a emis cea de-a cincea serie consacrată memoriei eroilor rezistenței împotriva hitlerismului: Jacques Renouvin (20 c), Lionel Dubray (20 c), Paul Gateand (30 c) și Mère Elisabeth (30 c).

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
1												
2												
3												
4												
5												
6												
7												
8												
9												
10												
11												
12												

operu

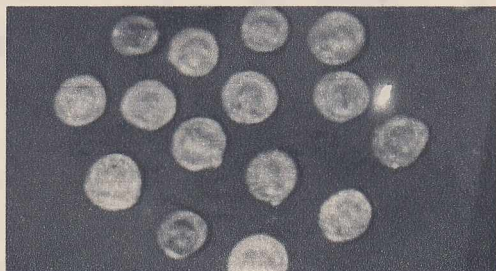
ORIZONTAL: 1) Autorul operelor într-un act „Cavaleria rustică” — Ansamblu muzical într-o operă. 2) Compoziție muzicală care face parte dintr-o operă — „...cel Cumplit”, dramă muzicală populară de Gheorghe Dumitrescu (2 cuv.). 3) Dramă muzicală populară de Sabin Drăgoi, după piesa cu același titlu de I.L. Caragiale — În operă! 4) Compoziții muzicale pentru soliști, cor și orchestră, pe textul unor librete dramatice — „...și Elena”, operă de Fluck. 5) Taciturn — Notă muzicală, 6) În doine! — Soția lui Iago din opera „Othello” de Verdi. 7) În muzică! — Arma Dianei — Bronzat de soare. 8) Călărețul de...”, balet de Glier — Teatral. 9)... Doluhanova, vestită cîntăreață din Uniunea Sovietică — Gramatic — Solo la început! 10) Personaj eminin din opera „Don Carlos” de Verdi — Bunica ui Oleg Koșevoi din opera „Tinăra gardă” de Meitus. 1) Personaj feminin din opera „Flautul fermecat” e Mozart — „...lebedelor”, balet de Ceaikovski. 12) sufla lin, polindrom pentru „Aida” — Soția lui favoritului din drama muzicală „Pană Lesnea tusalim” de Paul Constantinescu.

VERTICAL: 1) Operă de Massenet, compusă după n roman de abatele Prévost — Operă de Ceaikovski, upă poemul „Poltava” de Pușkin. 2) Negru (pop.) — ersonaj din opera „Pescuitorii de perle” de Bizet.) Cufere înflorate — A atipi. 4) Materie primă pentru iminări — Soția lui Renato din opera „Balul mascat” e Verdi. 5) Unealtă agricolă — „...calea trăsnetului”, alet de Kara Karaev. 6) Suport prins de cutia de rezonanță la numeroase instrumente muzicale cu coarde — În aer! 7) „O ...furtunoasă”, comedie muzicală de aul Constantinescu — Cărunt. 8) În fine! — Tinăra irancă îndrăgostită de Don José, din opera „Carmen” e Bizet. 9) Autorul operelor „Rigoletto”, „Traviata”, „Trubadurul” etc. — Pinză de cinema. 10) Uvertură e Beethoven — Diviziune mai mare în desfășurarea nei opere. 11) Do sucit! — Operă de Mascagni și alet de Constantin Nottara — A chiui. 12) Mod e a cînta fără grabă — Cea mai recentă dramă muzicală a compozitorului Gheorghe Dumitrescu, în pertoriul stațiunii viitoare.

Dezlegarea jocului „ÎN EXCURSIE”, apărut în numărul trecut

ORIZONTAL: 1) Delta Dunării. 2) Rucăr — Faleză. Ar — Bicz — T — C. 4) Gota — U — Ineu. 5) Op — Frez — C. 6) Sacagii — Gară. 7) L — A — Rl — otel. 8) Opreală — I — Pa. 9) Vapor — Plute. 10) Elan — Nae — Ota. 11) Nat — Caraiman. 12) Itinerare — Ta.

TEZAUURUL DE LA ISACCEA

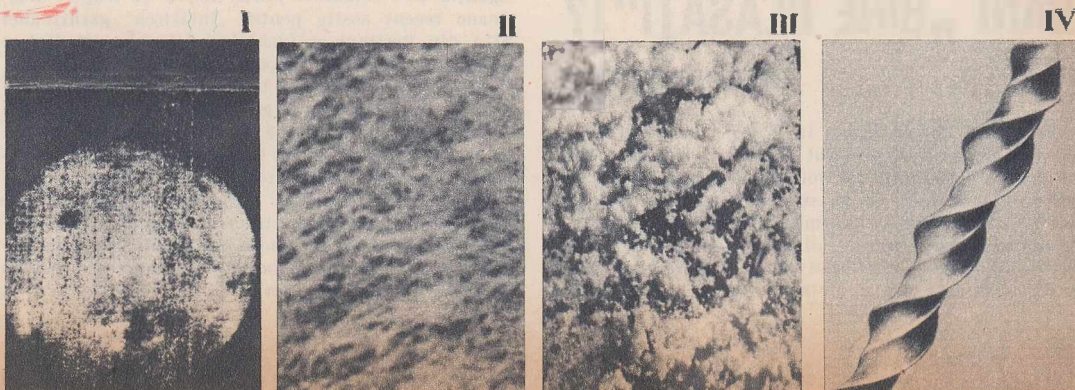
În colecția numismatică a muzeului din Tulcea au intrat recent peste o mie de monede romane din secolul al III-lea și al IV-lea. Piesele sînt toate din argint și poartă eligiile mai multor împărați romani. Monedele au fost descoperite în împrejurimile comunei Isaccea de către un tractorist, în timp ce ara tarlăua unei gospodării colective. Ele se aflau la o adîncime de 30 de centimetri, depozitate într-o cutie de aramă.

Cercetările făcute la fața locului de către tov. Simion Gavrilă, directorul muzeului din Tulcea, au dus și la descoperirea unor alte monede. Intregul stoc — denumit de specialiștii tezaurul de la Isaccea — a fost trimis pentru studiere la Institutul de arheologie al Academiei R. P. Romîne, de unde, după identificare, a fost predat Muzeului raional din Tulcea.

4 GHICITORI FOTOGRAFICE Ce este?

I. 1) O celulă vie?	III. 1) Spuma mării?
2) Fața nevăzută a Lunii?	2) Zăpadă?
3) Un disc învîrtit cu o mare turăție?	3) Zahăr?
II. 1) Fîre de barbă?	IV. 1) Tija unui burghiu?
2) Marmură?	2) Tulpina unui palmier?
3) Lemn mîncat de carii?	3) Panglică răsucită?

RĂSPUNSURILE ÎN PAGINA 23.

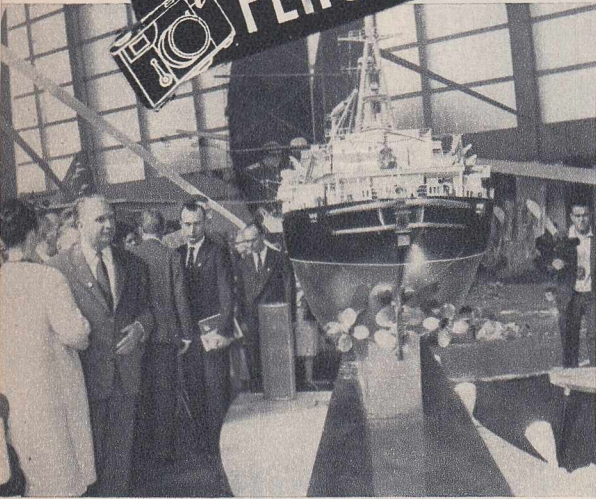

Populația Berlinului a făcut o primire entuziastă cosmonautului sovietic Gherman Titov. Aclamându-l pe eroul cosmonaut, oamenii muncii din Republica Democrată Germană și-au manifestat totodată sentimentele de dragoste față de poporul sovietic, hotărârea de a apăra pacea și de a zădărnici provocările militaristiilor și sprijinitorilor lor imperialiști.

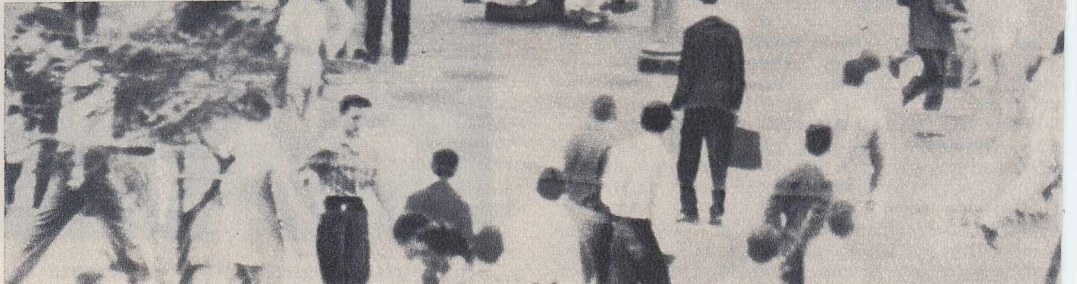

Sosirea primului grup de militari ai Bundeswehru-lui în Wales (Tara Galilor) a stîrnit indignarea patrioților englezi. În fața bazei militare de la Castlemartin, unde au fost încartiruiți soldații vest-germani, a avut loc o demonstrație de protest împotriva prezenței acestora. Pe pancartele purtate de manifestații s'a scris: „Nu lăsați să pătrundă planurile războinice germane în Wales”, „Pentru pace, împotriva prezenței trupelor germane în Wales”.

Fotocronica FLACĂRII

La Paris s-a deschis Expoziția sovietică, în cadrul căreia sînt prezentate — prin intermediul a peste 10.000 exponate, fotografii și diagrame — viața și munca pașnică a Țării Sovietelor. În fotografie: vizitatori ai expoziției în fața macheții spărgătorului de gheață atomic „Lenin”.

După demisia lui Janio Quadros, reacțiunea din Brazilia a încercat să înăbușe prin acte de teroare lupta forțelor democratice în sprijinul legalității și dreptului vicepreședintelui Joao Goulart (în medalion) de a ocupa funcția de președinte. În fotografie: unelte generalilor și bancherilor reacționari reprimă cu brutalitate pe participanții la o manifestație ce a avut loc la Rio de Janeiro în sprijinul apărării principiilor constituționale.

Micul comentariu

BANI „BINE PLASAȚI“ !?

de Florica ȘELMARU

Cu cîteva zile în urmă, la Hagen, în cadrul unui discurs electoral, cancelarul Adenauer declara: „Dacă creștin-democrații își vor menține majoritatea în viitorul Bundestag, nu va exista o reducere a impozitelor”. Cheltuielile de înarmare vor fi atunci sporite, a arătat cancelarul — afirmînd că, pentru contribuabil, aceste cheltuieli sînt... „bani bine plasați”. Intr-alta din cuvîntările sale recente cance-

larul reclama din nou, deschis, arme nucleare pentru soldații Bundeswehruului.

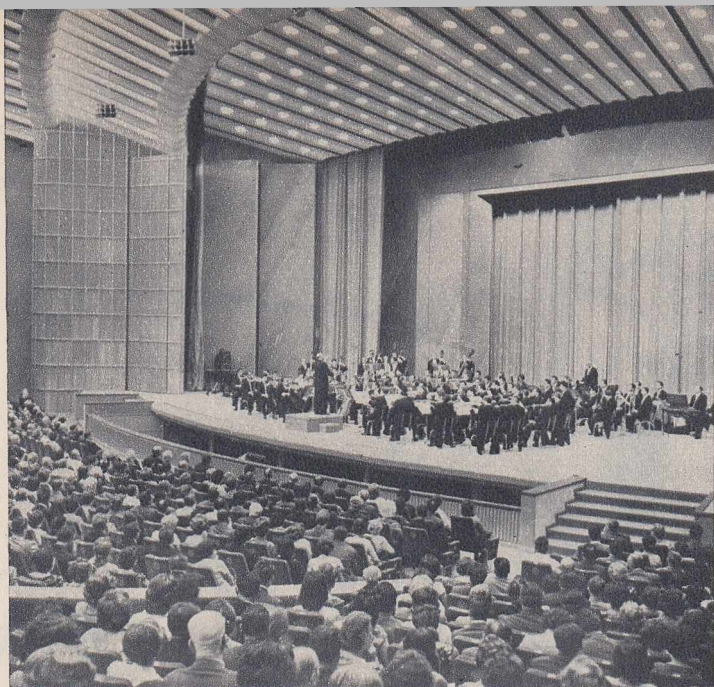
Teoria cancelarului că a cumpăra război și moarte este un „plasament” avantajos are și în capitalele altor țări membre ale blocului NATO slujitori zeloși. Agenția UPI comunica zilele trecute că trupele americane recent sosite pentru „întărirea” garnizoanei SUA din Berlinul occidental au efectuat imediat și ostentativ primele lor manevre pe teritoriu german. (În legătură cu aducerea noilor trupe americane, Declarația din 31 august a guvernului sovietic sublinia că această acțiune, lipsită de valoare reală din punct de vedere militar, a fost întreprinsă în scopuri deliberat și evident provocatoare...) În timp ce agenția americană anunța astfel manevrele trupelor americane recent sosite în Berlinul occidental, ziarul londonez „Daily Express” dădea o altă informație semnificativă — despre un stoc de arme nucleare pentru „folosire tactică”, pe care forțele NATO le-ar fi

depozitat în Germania occidentală și Marea Britanie. Deci — pe de o parte provocări, pe de altă parte stocare de arme nucleare în apropierea teatrului provocărilor!

Sub pretextul că vor să ducă tratative — dar de pe „poziții de forță”! — puterile NATO nu fac decât să intensifice încordarea atmosferei internaționale iar pentru a narcotiza opinia publică, cercurile în teresate caută să acrediteze iluzia că un nou război s-a putea duce fără folosirea armelor termo-nucleare.

Bani „bine plasați”, banii contribuabililor vest germani (și ai semenilor lor din alte țări occidentale investiți în acțiuni agresive împotriva țărilor socialiste)!... Formula aminteste de metodele bancherilor puțin scrupuloși care, în operații dubioase plasează de preferință economiile micilor deponenți

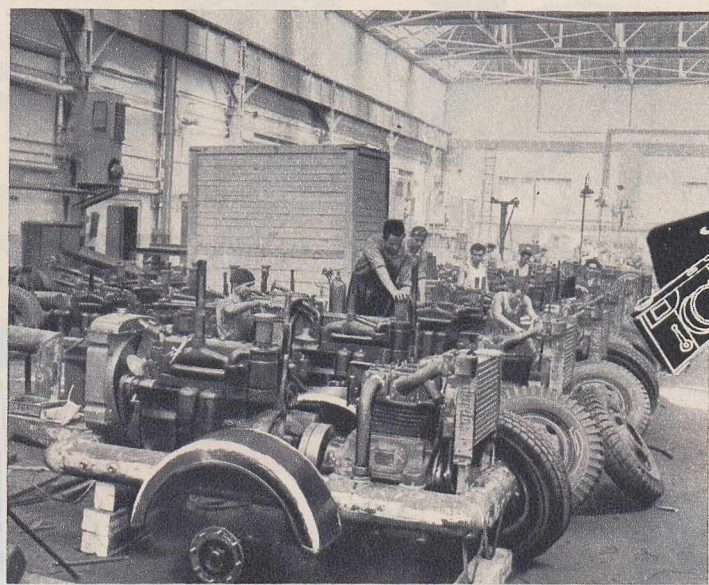
În cazul de față, „operația” nu e nici măcar dubioasă: e destinată unui inevitabil faliment.

De la mijlocul acestei săptămâni, în sălile bucureștene de concert se desfășoară manifestările muzicale ale celui de-al doilea Concurs și Festival internațional „George Enescu”. Eveniment artistic de o importanță ce depășește cu mult granițele țării noastre, festivalul și concursul au semnificația unei adevărate sărbători a muzicii, a păcii și a bunei înțelegeri între popoare. În fotografia noastră redăm o imagine de la deschiderea festivă care a avut loc marți seara, în Sala Palatului R.P.R.

La deschiderea celui de-al V-lea Congres al Asociației geologice carpato-balcanice, ale cărui lucrări se desfășoară în sala de marmură a Casei Scintei.

↑ La secția montaj moto-compresoare a uzinelor „Timpuri noi” s-au obținut în ultima vreme importante succese în lupta pentru calitatea superioară a produselor.

În numeroase întreprinderi din țară au loc adunări ale oamenilor muncii, în cadrul cărora se țin conferințe despre necesitatea încheierii Tratatului de pace cu Germania și despre recenta Declarație a guvernului sovietic. Oamenii muncii își manifestă încrederea în politica externă de pace a țărilor socialiste și adeviziunea față de măsurile menite să pună friu manevrelor agresive ale imperialiștilor. În fotografie: un aspect de la o asemenea adunare într-o secție a uzinelor „Crișta roșie”-București. →

Pe ogoarele G. A. S. Bragadiru se continuă în ritm intens, cu mijloace mecanizate, arături pentru însămînțările de toamnă. →

**fotocronica
FLACĂRII**

SOLUȚII LA GHICITORILE FOTOGRAFICE DIN PAGINA 21

I:2; II:1; III:3; IV:1

**REDAȚIA: BUCUREȘTI
PIAȚA SCINTEII**

Căsuța poștală: 3507
of. 33, Tel. 17.60.10,
int. 1744

ABONAMENTE:

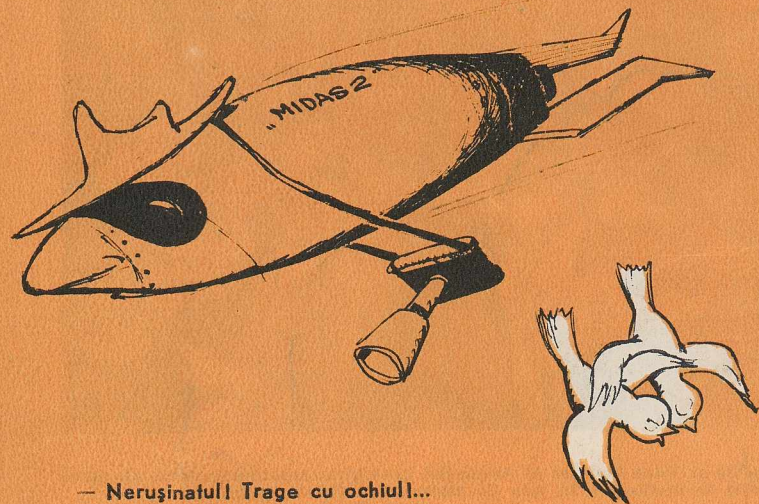
la toate oficiile poștale din țară și la factorii poștali și difuzorii voluntari din întreprinderi și instituții.

**PREȚUL
ABONAMENTELOR:**

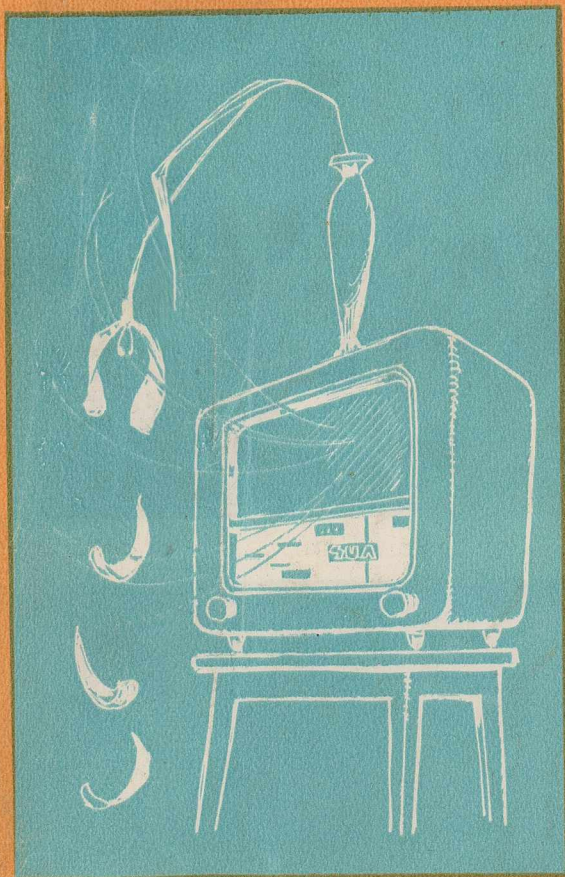
3 luni: 26 lei
6 luni: 52 lei
un an: 104 lei

Coperta noastră: Noi locatari ai blocului „Gioconda” din piața Splai. Fotografie de A. MIHAILOPOL. Prezentarea grafică: Vlad MUȘĂTESCU. Tipărită la Combinatul Poligrafic Casa Scintei „I. V. Stalin”.

ÎN CÎTEVA LINII

— Nerușinatul! Trage cu ochiul...

(În S.U.A. se întefțește propa-
ganda în spiritul războiului rece)

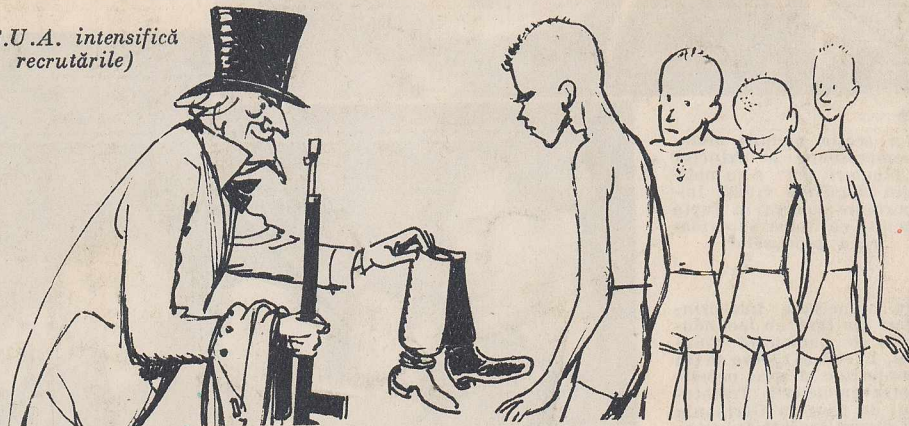
Un suflu înghețat...

S.U.A. se străduiesc să consolideze regimul revanșar
al lui Adenauer.

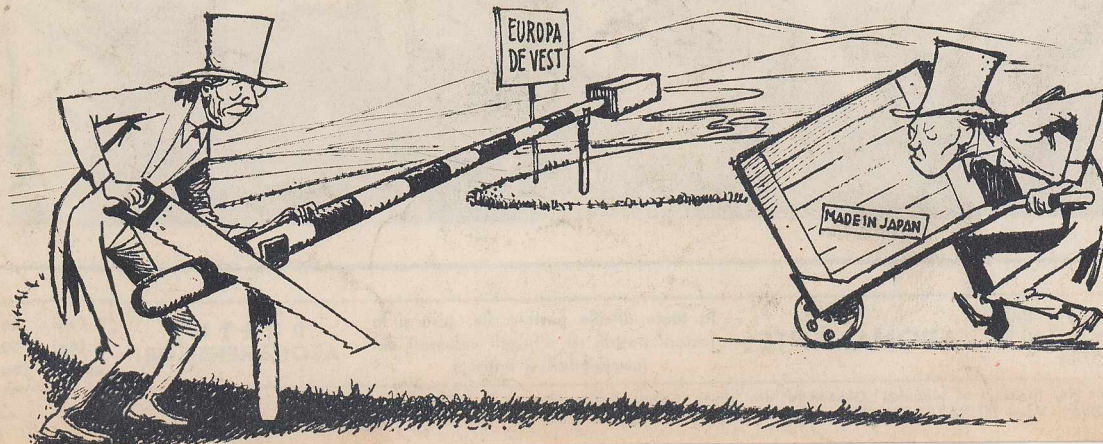

SAM: Ține?... Nu ține?...

(S.U.A. intensifică
recrutările)

SAM: La noi nu se reduc prejurile la îmbrăcăminte, la noi se dă pe gratis!...

CAPITALIȘTII ÎNTRE EI

(Capitaliștii japonezi cer in-
sistent țărilor din Europa de
vest să reducă restricțiile va-
male aplicate mărfurilor ja-
poneze)

— Sîntem gata să re-
ducem restricțiile vamale!...

Desene de
Eugen TARU